

DE STER

April 1974 · 74e Jaargang · Nummer 4

Dit heeft Jezus gesproken, en Hij hief Zijn ogen op naar den hemel, en zeide: Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkje. Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve. En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt. Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen. En nu verheerlijk Mij, Gij Vader; bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.

(Joh. 17:1-6.)

En dit is het Evangelie, de blijde boodschap, waarvan de stem uit de hemelen ons getuigenis gaf - dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen; dat allen door bemiddeling van Hem zalig mochten worden . . .

(L&V 76:40-42.)

INHOUDSOPGAVE

President Lee opgevolgd door president Kimball, Larry Hiller	136
Troost voor het bedroefde hart, Harold B. Lee	140
De belangrijkste week uit de geschiedenis, Daniel H. Ludlow	142
De gele kom, Ky Lyman Bishop	155
De verzoeken overwinnen, Robert J. Matthews	156
Heber C. Kimball, Leon R. Hartshorn	158
Wij danken U, Heer, voor profeten, Gordon B. Hinckley	164
Het visioen van de verlossing der doden, Joseph F. Smith	168
DE kleine STER	
De speurtocht, Mary Joyce Capps	25
De eerste Pasen	28
De kat en de rat, Betty Hubka	30
Zomaar voor de aardigheid	32

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

April 1974
74e Jaargang · Nummer 4

Erste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;

John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;

Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;

Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Plieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.

Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.

Gironummer 240615 t.n.v.

Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Post Bussum

Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Het zoenoffer van de Heiland is het grootste offer dat ooit in de wereldsgeschiedenis werd gebracht. De gebeurtenissen in de Hof van Gethsemane symboliseren prachtig de boodschap van het Evangelie — de vergeving en het eeuwige leven die onze Heiland aan allen die Hem willen volgen en Zijn zoenoffer aanvaardden aanbiedt.

Gethsemane, het schilderij van Harry Anderson op de voorpagina, en de foto van George Oates op de achterkant geven beide de grootsheid van de verzoening en de vernieuwing en heerlijkheid van de opstanding weer.

President Lee opgevolgd door president Kimball

DOOR LARRY HILLER, hoofdredacteur

President Lee

Harold Bingham Lee begon zijn aardse loopbaan op 28 maart 1899 in de kleine stad Clifton, in Idaho. Op 26 december 1973 stierf hij, 74 jaar oud. Zijn heengaan wordt door miljoenen betreurd. Vooraanstaande wereldlijke, godsdienstige en zakelijke leiders van de gehele wereld zonden condoleanties.

Zijn bestuur als president van de Kerk duurde korter dan dat van al zijn voorgangers, namelijk 18 maanden. Maar Harold B. Lee's bijdrage tot het tijdelijke en geestelijke welzijn van zijn medemensen begon lang voordat hij op 7 juli 1972 president van de Kerk werd. Ruim 32 jaar was hij een algemene autoriteit van de Kerk; gedurende al deze tijd was hij dienstbaar bij de ontwikkeling en leiding van veel belangrijk werk van de Kerk. Zijn staat van dienst en toewijding gaan echter nog verder terug.

De belangrijkste opdrachten aan president Lee begonnen toen hij werd geroepen als tweede raadgever van de ring Pioneer (in Salt Lake City) in 1929. Het volgende jaar werd hij tot president van die ring benoemd; hij was toen 31. De grote economische crisis was begonnen en de jonge ringpresident werd geconfronteerd met het grote probleem om voor de leden van de ring te zorgen.

Ruim de helft van de mannen was zonder werk en zag geen kans genoeg voor het gezin te verdienen. President Lee werd geïnspireerd om een voorraadschuur op te richten, zodat voedsel en andere verbruiksartikelen

aan de behoeftigen kon worden uitgereikt. Er werden werkprojecten in het leven geroepen zodat geen man afhankelijk hoefde te zijn van de liefdadigheid. Er werd materiaal benut van een afgebroken gebouw; daarvan bouwden

President Harold B. Lee

ze een gymnastiekzaal voor de ring, waar gezellige en ontspannende activiteiten konden worden gedaan.

In 1936 coördineerde president Heber J. Grant de inspanningen van alle ringen voor deze welzijnsactiviteiten en stichtte wat toen werd genoemd „The church security program”. Later werd het bekend als de Welzijnszorg. President Lee werd geroepen als de eerste directeur en was vele jaren voorzitter van het Welzijnscomité van de Kerk.

Op 10 april 1941 werd Harold B. Lee door president Heber J. Grant geordend tot apostel. Als apostel vervulde hij vele belangrijke opdrachten. Hij was ook voorzitter van het overkoepelend comité dat het gehele leerplan van de Kerk coördineerde. Toen president David O. McKay stierf, werd president Lee de eerste raadgever van president Joseph Fielding Smith.

President Lee heeft zorgen gekend, doch deze versterkten hem alleen. In 1962 bezocht hij een ringconferentie terwijl zijn vrouw thuis tussen leven en dood zweefde. Hij haastte zich naar huis en trof haar stervende aan. In 1966 was hij met een opdracht in Hawaï toen zijn dochter Maurine stierf; ze liet vier kinderen achter.

In 1963 hertrouwde president Lee met Freda Joan Jensen, die volgens broeder Hinckley van de Raad der Twaalven „zijn leven opvallend goed aanvulde”.

President Harold Bingham Lee was een man van groot geloof. Hij had grote liefde voor de Here en Zijn heiligen. Kort nadat hij tot president van de Kerk was geordend, legde hij de volgende verklaring af:

„Wij zullen op de geestelijke leiding van de Here steunen. Wij zullen zo optreden dat wij door de Geest geleid worden.

„Ik zou alleen willen dat over de gehele wereld de leden mijn hart zouden kennen en mijn liefde, want deze strekt zich tot een ieder van hen uit voor wie ik nu speciale verwantschap voel. Mijn liefde en zegen gaan uit naar allen, dat zij de liefde van het Eerste Presidium en de Algemene Autoriteiten van de Kerk voor hen mogen weten.”

President Lee benadrukte de eenheid en de wereldomvattende broederschap van de heiligen: „Wij zijn geen Engelsen, of Duitsers, of Fransen, of Nederlanders, of Spanjaarden, of Italianen. Als wij in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gedoopt zijn, zijn wij allen één, en zijn wij ook het zaad van Abraham, zoals apostel Paulus beweerde, en daarom erfgename van de belofte.” (Conferentie te München, 25 augustus 1973.)

De raad die president Lee gaf toen hij de president van de Kerk werd, werd de leuze van zijn bestuur en zou ook de afscheidsboodschap kunnen zijn die hij de heiligen had kunnen geven, namelijk: „De veiligheid van de Kerk berust hierop dat de leden de geboden onderhouden. Er is niets belangrijker dat ik zou kunnen zeggen. Als ze de geboden onderhouden zullen de zegeningen volgen.”

Als de president wegvalt

Toen president Lee stierf was het Eerste Presidium automatisch ontbonden en de twee raadgevers namen hun plaatsen in de

Raad der Twaalven in, die toen het besturend lichaam van de Kerk werd totdat de nieuwe president zou zijn benoemd en geordend. De overgangperiode verliep zonder horten of stoten; hoewel de dood van president Lee voor bijna iedereen een onverwachte schok was, bleef iedereen kalm. Enkele niet-leden uitten hun verwondering toen zij zagen dat de zaken van de Kerk op de normale wijze doorgingen. Er was geen strijd om de macht; er kwam geen politiek bij te pas zoals dat in wereldse organisaties het geval zou zijn geweest. De heiligen wisten dat de Here reeds een andere man had voorbereid om als Zijn profeet op te treden en dat de Raad der Twaalven, als die in de tempel zou vergaderen, zou worden geïnspireerd om die man te kiezen.

President Kimball

Sinds de dood van Joseph Smith is de oudste apostel, hij derhalve die de president was van de Raad der Twaalven, de president van de Kerk geworden. De Raad der Twaalven vergaderde op zondag, 30 december 1973 in de tempel te Salt Lake City. Daar kozen de broeders president Spencer Woolley Kimball als president van de Kerk van Jezus Christus. Hij koos als zijn raadgevers president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney.

Ouderling Ezra Taft Benson werd door president Kimball aangesteld als president van de Raad der Twaalven. President Benson trad toen op als de stem van de Raad der Twaalven en ordende president Kimball als twaalfde president van de Kerk. President Kimball is sinds 7 juli 1972 presi-

dent van de Raad der Twaalven geweest en is vanaf 8 juli 1943 apostel. President Benson werd ook op 8 juli 1943 tot apostel geordend.

Sprekend over de dood van president Lee zei president Kimball: „We hebben gebeden dat het niet zou gebeuren, onze gebeden waren voor president Harold B. Lee. Elke dag baden we 's morgens en 's avonds dat hij lang zou mogen leven en wij baden voor zijn algemeen welzijn. Ik wist dat de verantwoording op mij zou kunnen gaan rusten, maar ik heb deze niet gezocht. Ik zal nu mijn best doen.” President Kimball werd op

28 maart 1895 in Salt Lake City geboren. Zijn vader heette Andrew Kimball, een van de jongste zonen van Heber C. Kimball, apostel en raadgever van president Brigham Young.

Het gezin Kimball verhuisde in 1898 naar Arizona, waar Andrew Kimball werd benoemd tot president van de ring St. Joseph. De Kerk was het middelpunt in het leven van de familie Kimball, en de kinderen werd geleerd dienstvaardig te zijn en te werken.

„Ik herinner me nog dat ik als diaken het avondmaal bediende, en dat mijn eerste functie in de Kerk was quorumpresident van

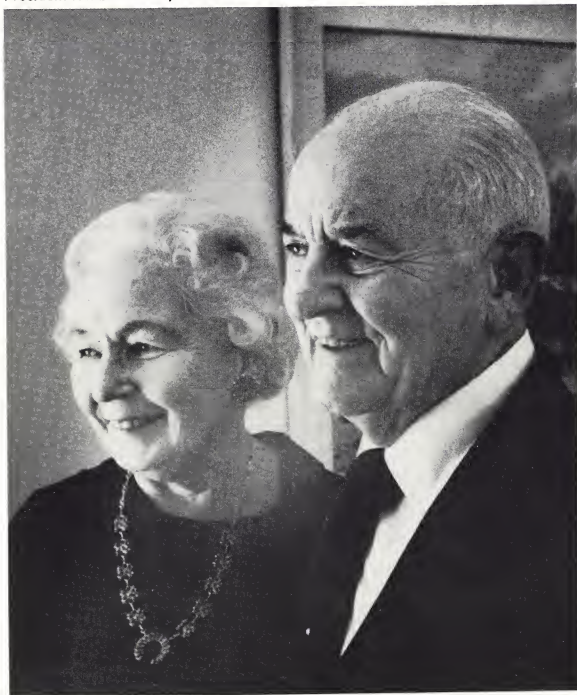
de diakenen,” zei president Kimball.

Als jongeman werkte hij hard op een zuivelfabriek om het geld te verdienen voor zijn schoolopleiding en zending. Toen de oproep voor zijn zending kwam zou hij naar de Zwitsers-Duitse Zending gaan. In 1914 brak de oorlog echter uit en in plaats daarvan werd hij geroepen voor de Central States Mission. Daar was hij „conferentiepresident” en had leiding over 30 zendingen. Hij als leider kwam in die tijd tot ontwikkeling als leider en hij maakte grote vooruitgang.

Na zijn zending nam president Kimball zijn studie weer op, op de universiteit van Arizona. In die tijd ontmoette hij Camille Eyring en zij trouwden in november 1917. In januari van het volgende jaar werd hij geroepen als ringsecretaris. In deze functie deed hij 6½ jaar dienst, totdat zijn vader, die de ringpresident was, stierf. Hij werd toen geroepen als tweede raadgever in het nieuwe presidium en deed daarin 12 jaar dienst. Toen de ring werd gesplitst, werd hij benoemd tot president van de nieuw gestichte ring Mt. Graham. Zes jaar later werd hij geroepen als lid van de Raad der Twaalven.

In de tijd dat hij algemene autoriteit is heeft president Kimball alle delen van de wereld afgereisd om de boodschap van het Evangelie uit te dragen. Zijn liefde voor het zendingswerk is groot. „Wij hebben uit alle landen meer zendelingen nodig,” heeft hij gezegd, „en elk land behoort zoveel mogelijk zendelingen te leveren. Ik weet dat als wij dat punt bereiken en dan kloppen, de Here de weg zal ope-

President Kimball met zijn vrouw

nen en wij meer tot stand zullen brengen dan ooit tevoren.

„Ik zie uit naar de tijd dat wij veel tempels zullen hebben, voor de mensen in alle gebieden van de wereld.”

President Kimball zegt dat „de problemen van het hedendaagse leven kunnen worden opgelost door de gezinsavond, als de ouders goed leven en een voorbeeld zijn voor hun kinderen. Als de kinderen er jong mee beginnen om het Evangelie na te leven, zullen zij hun gehele leven sterk staan. Wij hebben het programma van de Here en alle dingen die we in de Kerk hebben gedaan zijn Zijn werk. We moeten er nu naar streven ze beter te doen.” Een paar jaar geleden onderging president Kimball een ernstige hartoperatie, maar volgens de officiële rapporten is zijn gezondheid nu goed. Dit zegt zuster Kimball: „Ik twijfel er niet aan dat de Here van mijn man houdt. Wij vinden dat wij wat zijn gezondheid betreft een wonder hebben beleefd. De laatste twintig jaar is hij sterk geworden.”

President Tanner met zijn vrouw

President Spencer W. Kimball is al een mensenleven lang voortdurend actief geweest in de Kerk. Hij heeft nimmer versaaagd in de dienst des Heren, noch zijn liefde voor Hem ooit verzaakt.

President Tanner

Toen president N. Eldon Tanner op 30 december 1973 werd aangesteld als eerste raadgever van president Kimball, was het de vierde keer dat hij voor deze functie werd aangesteld. In oktober 1963 werd hij voor de eerste keer geroepen als lid van het Eerste Presidium, als tweede raadgever van president David O. McKay, nadat hij slechts drie jaar als algemene autoriteit had gediend – twee jaar als assistent van de Twaalven en een jaar als apostel.

Hij diende president Joseph Fielding Smith als tweede raadgever en president Harold B. Lee als eerste raadgever.

President Romney

Op 23 mei 1941 is president Ma-

rion G. Romney aangesteld als assistent van de Raad der Twaalven, door Heber J. Grant. Hij was toen 43 jaar. Op 11 oktober 1951 werd hij geordend tot apostel. President Romney werd op 7 juli 1972 aangesteld als tweede raadgever van president Harold B. Lee.

President Benson

Over zijn benoeming als president van de Raad der Twaalven zegt president Ezra Taft Benson: „Het heilige apostelschap te mogen ontvangen is al voldoende eer, het is de hoogste functie in het priesterschap die op een man kan worden bevestigd, maar om als president te worden geroepen van de groep mannen die deze hoge roeping hebben ontvangen, is bijna overweldigend.

„Ik aanvaard het nederig en dankbaar omdat ik het werk en mijn naaste medewerkers liefheb. Ik zou bereid zijn ieder van deze mannen als mijn leider te volgen.”

(Wordt vervolgd op blz 154)

President Benson met zijn vrouw

President Romney met zijn vrouw

Troost voor het bedroefde hart

DOOR HAROLD B. LEE

In ieder land zijn er altijd duizenden gezinnen geweest, waarvan de leden smart dragen omdat zij een geliefde hebben verloren. Wat kunnen wij zeggen? Wat kunnen wij doen om hen van hun angst te bevrijden, om hun begrip bij te brengen, om hen over hun moeilijkheden heen te doen zien, en uit te laten zien naar de vervulling van hun hoop en dromen in de wereld na deze dood?

Mag ik u met enkele woorden herinneren aan de beloften in de Schriften en deze in het kort uitleggen en door middel van deze boodschap begrip, vrede en hoop brengen?

De Meester heeft op de bron van de uiteindelijke vrede gewezen, toen Hij tegen Zijn discipelen zei: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.” (Joh. 14:27.)

Na de opstanding van de Here vonden er belangrijke gebeurtenissen plaats, die een tijp van de sluier der eeuwigheid voor ons oplichten. Deze gebeurtenissen, die voorafgingen aan de opstanding, staan duidelijk vermeld in de Schriften. Wij lezen onder meer van de gebeurtenissen tijdens de vreselijke nacht waarin Christus werd verraden en van het haastige en onwettige proces dat daarop volgde, een schande voor de rechtspraak. In gedachten zijn wij getuige van de marteldood aan het kruis van onze Here en Meester. Wij worden herinnerd aan het nieuwe, lege graf, dat Jozef van Arimathea in een steenrots uitgehouwen had en dat in gereedheid was voor de begrafenis van Jezus. Wij lezen dat het graf door engelen bewaakt werd en dat zij triomfantelijk proclameerden: „Hij is hier niet; want Hij is opgestaan . . .” (Mt. 28:6.)

Er wordt dan getuigd hoe de Meester voor de eerste maal verscheen met Zijn opgestane lichaam, hetwelk in alle opzichten compleet en

volmaakt was, en even tastbaar en werkelijk als zij Hem in Zijn sterfelijke lichaam gekend hadden.

Maar dat waren niet alle gebeurtenissen op de ochtend van de eerste opstanding. Tijdens de tocht door de woestijn gaf de Here de Israëlieten bij monde van Mozes de belofte dat na hun beproevingen en moeilijkheden in de woestijn „Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan . . .” (Jes. 26:19.) Deze belofte ging nu in vervulling.

Het geschiedverslag van Mattheüs in de Bijbel toont ons 800 jaar later op boeiende wijze de vervulling van deze belofte. In Mattheüs 27:52-53 lezen wij: „En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren werden opgewekt. En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.”

Laten zij, die treuren om de dood van hun geliefden aan die dag denken. De graven van uw geliefden zullen eens worden geopend, hun lichaam zal opstaan waarna zij het land van de levenden zullen binnengaan en aan velen zullen verschijnen. De profeten van het Amerikaanse halfrond hebben ons een geschrift nagelaten waarin zij ons uitleg geven van de volmaaktheid van een opgestaan lichaam; één van hen verklaarde: „Er zal zelfs niet zoveel als een haar van hun hoofd verloren gaan . . . dus wordt het geheel geestelijk en onsterfelijk, zodat het geen verderf meer kan zien.” (Alma 11:44-45.)

Maar voor hen, die reeds zijn overleden, is er een andere glorieuze tijding. Bij een gelegenheid zei de Meester iets tegen een vrouw, dat een goed beeld geeft van hetgeen zal komen. De Meester zei: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods”, en vervolgens herhaalde Hij om mogelijke misverstanden omtrent deze uitspraak te voorkomen: „Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Johannes 5:25, 28-29.)

Een prachtig perspectief is het voor hen die overleden zijn, weer de stem des Heren te zullen horen!

Omdat de tijd beperkt is kan ik slechts in het kort wijzen op een andere belangrijke gebeurtenis met betrekking tot de opstanding des Heren. U zult zich herinneren dat Zijn lichaam drie dagen in het graf lag alvorens Hij opstond. U zult zich ook herinneren dat de Heiland, na Zijn opstanding, 40 dagen temidden van Zijn discipelen vertoefde, met hen at, hen onderwees en hun de gave van de Heilige Geest verleende.

Hij moet hun verteld hebben wat er gebeurd was gedurende de drie dagen dat Zijn lichaam in het graf lag, want Petrus, de eerste apostel, legt in zijn brieven uit, dat gedurende de drie dagen dat Zijn lichaam in het graf lag het evenwel was „... levend gemaakt door den Geest; ... In denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, Die eertijds ongehoorzaam waren ... in de dagen van Noach ...” (1 Petrus 3:18-20.) En vervolgens gaf Petrus deze zeer belangrijke uitleg: „Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.” (1 Petrus 4:6.)

Ja, wij moeten wenen om het verlies van hen die zijn gestorven, maar in het bijzonder om hen die geen hoop hebben op die glorierijke opstanding. (L&V 42:45.) Daarna geeft de apostel Paulus de vertroostende verzekering dat „... gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Kor. 15:22.)

De oude profeten van het westelijk halfrond hebben in duidelijke, begrijpelijke taal de verplichting van ieder mens weergegeven om de hoogste eeuwige voorrechten in het vlees en in de toekomstige wereld te verwerven, want er staat geschreven: „Want wij schrijven naarstiglijk om onze kinderen, en ook onze broeders, ertoe te brengen in Christus te geloven ... want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.” (II Nephi 25:23.)

Met andere woorden moet een ieder alles doen wat in zijn vermogen ligt om zichzelf vrij van zonden te houden; pas dan kan hij aanspraak maken op de zegeningen van de verlossing door de Heilige Israëls, opdat alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wet-

„Een ieder moet alles doen wat in zijn vermogen ligt om zichzelf vrij van zonden te houden; pas dan kan hij aanspraak maken op verlossing door de Heilige Israëls.”

ten en verordeningen van het Evangelie.(Art.3.) Jezus deed niet slechts verzoening voor Adams overtredingen maar voor de zonden van alle mensen. Doch de verlossing van individuele zonden hangt af van individuele inspanning. Een ieder wordt geoordeeld overeenkomstig zijn, of haar, werken.

De Schriften maken duidelijk dat, hoewel iedereen zal opstaan, slechts zij, die de Christus gehoorzamen, de zegeningen van de eeuwige zaligheid zullen ontvangen. Toen Paulus over Jezus sprak, legde hij de Hebreëen uit dat „Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden” is (Hebreë 5:9). Door deze grandioze overwinning van de Heilige Israëls over de dood, hebben wij kennis van de verlossing, die iedereen deelachtig kan worden. Met de apostel Paulus kunnen wij op deze paasmorgen verheugd uitroepen: „Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? ... Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.” (1 Korinthe 15:55-57.)

Mijn nederig gebed is dat iedereen de betekenis van de verzoening, die de Heiland voor ieder mens deed, beter leert begrijpen. De Heiland heeft ons het grote heilsplan voorgelegd dat ons ten eeuwigen leven leidt, waar God en Christus wonen. (L&V 76:112.)

Ik bid dit met een oprecht hart en geef u mijn persoonlijke getuigenis van deze goddelijke waarheden, in de heilige naam van Hem, die Zijn leven gaf voor mensen als u en mij. Zo zij het. Amen.

✻

De belangrijkste week

Omdat de geschiedenis der wereld in wezen geboekstaafd is om de eeuwige belangrijkheid der gebeurtenissen te meten, zal veel ervan als belangrijk genoeg worden beschouwd om erin op te nemen. Vanwege de betekenis echter, die zij inhoudt voor iedereen, die ooit op deze aarde geleefd heeft of er ooit nog op zal leven, zal de laatste week uit het leven van de Heiland – vanaf de zondagmorgen van Zijn triomfantelijke intocht in Jeruzalem tot aan de zondagmorgen van Zijn opstanding – ongetwijfeld als de belangrijkste week uit de geschiedenis gezien worden. Zonder de gebeurtenissen van die week, in het bijzonder die, welke in de hof van Gethsemane plaatsvonden en tijdens de opstanding, is al het andere praktisch zinloos.

Het is duidelijk, dat het ondoenlijk is in een artikel als dit alle gebeurtenissen uit die week die in de Schriften vermeld staan, op te sommen, laat staan te bespreken. Daarom zullen in dit artikel slechts een paar gebeurtenissen van elke dag min of meer gedetailleerd besproken worden en er zullen slechts vluchtig een paar andere worden vermeld.

De eerste dag (zondag)

Vanaf de schepping is de zondag de eerste dag van de week geweest. Op deze speciale zondag van de belangrijkste week in de geschiedenis verliet de Heiland het dorpje Bethanië, waar Hij de sabbat had doorgebracht

met Zijn vrienden Maria, Martha en Lazarus, en daalde Hij de hellingen af naar Jeruzalem, dat er nog geen vijf kilometer vandaan lag.

Bij het dorpje Beth-fagé zond Hij een paar discipelen uit om een ezeltje voor Hem te halen, zodat Hij op een ezeltje rijdend Jeruzalem kon binnengaan. Met deze handeling zou Hij niet alleen de profetieën vervullen, maar tevens aangeven, dat Hij in vrede kwam.

Mattheüs verhaalt: „En de meeste schare spreidden hun klederen op den weg, en anderen hieuwen takken van de bomen, en spreidden ze op den weg.”

En de scharen, die voorgingen en die volgden, riepen zeggende: Hosanna den Zone Davids! Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heren! Hosanna in de hoogste hemelen! (Mattheüs 21:8, 9.)

Al deze handelingen waren blijken van respect en het gebruik van de titel „Zone Davids” is een aanduiding, dat de schare de Heiland accepteerde als de langverwachte Messias, want dit was de heilige titel, die voor de Messias bewaard werd.

En waarom zou het gewone gelovige volk niet bereid zijn Jezus Christus als de Messias te aanvaarden? Vervulde Hij niet de woorden van hun profeten? Was Hij geen afstammeling uit den zaden Davids?, zoals hun profeten hadden voorspeld? Was Hij niet uit een maagd geboren, Maria genaamd, in de stad Bethlehem?

Was Hij niet uit Egypte voortge-

komen, in Nazareth grootgebracht en had Hij niet Zijn heerschappij over de elementen der aarde en het menselijk lichaam bewezen door water in wijn te veranderen, door de wind te stillen, door de golven te kalmeren, door de lammen te doen wandelen, door de blinden te doen zien en de doven te doen horen en door zelfs de doden tot het leven terug te doen keren – alles als een onderdeel van de „machtige wonderen”, waarvan de profeten gezegd hadden, dat Hij ze zou verrichten? En hier was Hij „rijdende op een ezelt, en op een veulen, een jong der ezelinnen”, terwijl Hij de heilige stad Jeruzalem binnentrok, precies zoals hun profet Zacharia voorspeld had.

Geen wonder dat het gewone volk Hem in grote scharen volgde, en het Hem als de Messias, de „Zone Davids” begroette. Klaarblijkelijk verwachtten velen uit het volk van Hem, dat Hij nu de stad zou binnenrijden en een aantal van de verdere profetieën zou vervullen, die over Hem geschreven waren, met name dat Hij de legerscharen Israëls zou aanvoeren en hen zou laten zegevieren over hun vijanden en dan opnieuw een regering van vrede en gerechtigheid op de aarde stichten. Met Zijn vroegere daden had Hij de woorden van de profeten vervuld; voorzeker zou Hij nu het overige van hun woorden in vervulling laten gaan.

Zoals de geschiedenis en de profeten hebben bewezen, maakten de gelovige Joden toen de tragische ver-

uit de geschiedenis

DANIEL H. LUDLOW

Coördinator leerstoffen van de Kerk

De aloude hof van Gethsemane

gissing te verwachten dat de Heiland bij Zijn eerste komst een aantal dingen zou doen, die Hij pas bij Zijn tweede komst zou doen. Jakob, de profeet uit het Boek van Mormon had honderden jaren voor de geboorte van de Heiland verklaard, dat de Joden de Messias zouden verloochenen, wanneer Hij kwam, omdat zij „het doel voorbijzagen”. (Jakob 4:14.)

Slechts een paar dagen later in de week, nadat de Heiland dingen gezegd had als: „Geef dan den keizer, dat des keizers is!” (Mattheüs 21:21) en „Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld” (Johannes 18:36), kon het gebeuren dat het volk de uitroep „Hosanna den Zone Davids” zou veranderen in „Kruis Hem!” Slechts een paar dagen later zouden de gelovigen onder het gewone volk het gevoel krijgen, dat Hij hen verraden had; daarom stemden zij erin toe Hem te verraden. Op die eerste Palmzondag luidden het nog steeds: „Hosanna den Zone Davids.”

Deze roep werd niet alleen op de Olijfberg, maar over het dal heen ook gehoord op de tempelberg, waar de farizeeën en een aantal jaloerse godsdienstige en wereldlijke leiders bijeen waren. Hun consternatie over de enorme verering die men de Heiland betoonde, was zo groot dat zij uitriepen: „... de gehele wereld gaat Hem na.” (Johannes 12:19.)

Toen de Heiland dichter bij Jeruzalem kwam, weende Hij over de stad, omdat Hij de toekomstige verwoes-

ting, die over haar inwoners zou komen, overdacht. Nadat Hij Jeruzalem was binnengegaan bleef Zijn ziel ontroerd en Hij bad dan ook: „...Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen.” Een stem antwoordde Hem uit de hemel, voor een aantal mensen een reden om uit te roepen, dat het onweerde, terwijl anderen antwoordden: „Een engel heeft tot Hem gesproken.” (Johannes 12:27, 29.)

Toen hield de Heiland Zijn toespraak over de kinderen des Lichts, waarin Hij de mensen eraan herinnerde: „Nog een kleine tijd is het Licht bij ulieden; . . . geloof in het Licht, opdat gij kinderen des Lichts moogt zijn.” (Johannes 12:35, 36.) En daar het „nu avondstond was, ging Hij uit naar Bethanië met de twaalfen.” (Markus 11:11.)

De tweede dag (maandag)

De tweede dag, maandag, ging de Heiland reeds vroeg vanuit Bethanië

terug naar Jeruzalem. Mattheüs verhaalt deze tocht als volgt:

„En des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem.

En ziende, een vijgeboom aan den weg, ging Hij naar hem toe, en vond niets aan denzelfden, dan alleenlijk bladeren; en zeide tot hem: Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid! En de vijgeboom verdorde terstond.

En de discipelen, dat ziende, verwonderden zich, zeggende: Hoe is de vijgeboom zo terstond verdord?” (Mattheüs 21:18-20.)

Vele mensen hebben dit voorval met de verdorde vijgeboom maar moeilijk kunnen begrijpen, omdat het zo volkomen verschilt van de andere wonderen van de Heiland. Tevoren had Hij de lijdenden herstel geschonken en had in ruime mate Zijn krachten aangewend tot heil en zegen. Hij had inderdaad de doden wederom tot leven gebracht. Maar hier leek Hij een

hard eindoordeel te hebben uitgesproken en de dood veroorzaakt. De discipelen leerden ongetwijfeld veel uit dit voorval. Onder meer onderkenden zij nu, dat de Heiland macht had te doden, niet alleen om het leven te geven; derhalve beseften zij, dat het Hem mogelijk zou moeten zijn vrijwillig Zijn leven te geven, zoals Hij gezegd had. Voordat de week voorbij was, hadden zij reden te over om zich deze les te herinneren.

Mogelijk trokken de discipelen nog een andere les uit dit voorval, namelijk, dat noch zij, noch iemand anders kon beweren iets te doen, waar hij in feite niet toe in staat was. De bladerrijke olijfbom wekte de schijn dat hij vol vruchten zat, immers blad en vrucht van de vijgeboom groeien gewoonlijk tegelijkertijd. Deze vijgeboom echter was bedrieglijk onvruchtbaar.

James E. Talmage opperde, dat de vijgeboom niet vervloekt werd omdat

Dal van de Kidron met op de achtergrond de muren van Jeruzalem.

Het tempelterrein te Jeruzalem met de moskee van Omar met zijn koepel, op de berg rechts.

hij geen vrucht droeg (dat deden de andere vijgebomen ook niet in die tijd van het jaar, achter in maart of begin april) maar omdat hij bedriegelijk onvruchtbaar was en „zijn overvloedige bladerrijkdom maakte hem tot een voorbeeld van menselijke huichelarij.” (*Jezus de Christus*, blz. 388.)

Een andere gebeurtenis, die waarschijnlijk op die tweede dag van de week gebeurde, was de tempelreining. Sommige bijbelgeleerden hebben dit voorval op zondag, de eerste dag geplaatst, vanwege de context van Mattheüs 21:12 en Lukas 19:45. Anderen echter hebben aan Markus 11:11 en 15 zo'n interpretatie gegeven dat de gebeurtenis op maandag plaatsvond.

Op de dag af of niet, het was drie jaar geleden, dat de Heiland de geldwisselaars uit de tempel verdreven had. Bij die gelegenheid had Hij hen ervan beschuldigd dat zij *het huis Zijns Vaders* tot een huis van koop-

handel maakten. (Johannes 2:16.) Nu, bij deze gelegenheid, terwijl Hij openlijk belijdt de Messias te zijn, noemt de Heiland de tempel „Mijn huis”, wanneer Hij de Schriften citeert: „*Mijn huis* zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt het tot een moordenaarskuil gemaakt.” (Mattheüs 21:13.) Nog voor de week om is, zal de Heiland tot de opstandige inwoners van Jeruzalem zeggen met betrekking tot de tempel: „Ziet, *uw huis* wordt u woest gelaten.” (Mattheüs 23:38.) De verandering in de bezittelijke voornaamwoorden is opmerkelijk en van grote betekenis.

De afvallige godsdienstige leiders waren woedend geworden over deze behandeling, die de Heiland hun te beurt deed vallen en „... de overpriesters, en de Schriftgeleerden, en de oversten des volks zochten Hem te doden.

En zij vonden niet, wat zij doen zouden; want al het volk hing Hem aan,

en hoorde Hem.” (Lukas 19:47, 48.) „Als nu de overpriesters en Schriftgeleerden zagen de wonderheden, die Hij deed, en de kinderen roepende in de tempel, en zeggende: Hosanna den Zone Davids! namen zij dat zeer kwalijk; ...” (Mattheüs 21:15.)

Mattheüs verhaalt het einde van het voorval als volgt: De overpriesters en Schriftgeleerden „zeiden tot Hem: Hoort Gij wel, wat dezen zeggen? En Jezus zeide' tot hen: Ja, hebt gij nooit gelezen: Uit den mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid?

En hen verlatende, ging Hij van daar uit de stad naar Bethanië, en overnachtte aldaar.” (Mattheüs 21:6-17.)

De derde en vierde dag (Dinsdag en Woensdag)

Wat er op dinsdag en woensdag gebeurde zal samen worden besproken, niet alleen omdat vele gebeurtenissen met elkaar in verband staan, maar ook, omdat niet altijd duidelijk

De Olijfberg vanuit Jeruzalem gezien

in de Schriften vermeld staat, welke gebeurtenis op welke dag plaatsvond. Uit het verslag blijkt echter zonneklaar, dat zowel de godsdienstige als de wereldlijke leiders zich na de gebeurtenissen van zondag en maandag, toen het „gemene” volk zijn liefde en belangstelling voor de Messias getoond had, zich bedreigd voelden door de mogelijkheid, dat Hij de leiding nam, en zij besloten Hem te tarten, in de hoop Hem in diskrediet te brengen in de ogen van het volk. Derhalve hadden zij hun tijd besteed met het bedenken van strikvragen, welke Hem naar zij hoopten verdacht zouden maken.

Toen de Heiland op de tempelberg aankwam, kwam om te beginnen een delegatie uit het tempelbestuur met

een vraag naar voren. Zij herinnerden zich maar al te goed, dat Hij de geldwisselaars uitgedreven had en ervan beschuldigd had, dat zij „Zijn” huis tot een moordenaarskuil maakten. Daarom klampten zij Hem met hun zorgvuldig ingeklede vraag aan: „Door wat macht doet Gij deze dingen? En Wie heeft U deze macht gegeven?” (Mattheüs 21:23.)

De Heiland pareerde met een weder-vraag. „Ik zal u ook een woord vragen. Hetwelk indien gij Mij zult zeggen, zo zal Ik u ook zeggen, door wat macht Ik deze dingen doe. De doop van Johannes, van waar was die, uit den hemel, of uit de mensen?” (Mattheüs 21:24, 25.)

Het is van belang op te merken, dat de leden van de delegatie er niet aan

dachten Hem te antwoorden met wat zij werkelijk geloofden, daar zij er veel meer op bedacht waren hoe het volk zou reageren, want „zij overlegden bij zichzelf en zeiden: Indien wij zeggen: Uit den hemel; zo zal Hij ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

En indien wij zeggen: Uit de mensen; zo vrezen wij de schare; want zij houden allen Johannes voor een profeet. En zij, Jezus antwoordende, zeiden: Wij weten het niet. En Hij zeide tot hen: Zo zeg Ik u ook niet, door wat macht Ik deze dingen doe.” (Mattheüs 21:25-27.)

De Heiland gaf toen het vragenstellen een andere wending en met de uitdagende inleiding „Maar wat dunkt u?” gaf Hij Zijn laatste drie ge-

lijkenissen in het openbaar: de gelijkenis van de twee zonen, de gelijkenis van de boze wijngaardeniers en de gelijkenis van de koninklijke bruiloft. (Zie Mattheüs 21:28-46, 22: 1-14.)

De volgende groep die wou trachten de Meester belachelijk te maken waren de herodianen, die de heerschappij van Herodes en de Romeinse leiders steunden en ernaar streefden elke mogelijke godsdienstige leider ten val te brengen. Hun strik-vraag luidde: „... wat dunkt U? Is het geloofloofd, den keizer schatting te geven of niet?

Maar Jezus, bekennende hun boosheid, zeide:

Gij geveinsden, wat verzoekt gij Mij? Toont Mij den schattingpenning. En zij brachten Hem een penning.

En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift?

En zij zeiden tot Hem: Des keizers. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan den keizer, dat des keizers is, en Gode, dat Gods is.” (Mattheüs 22: 17-21.)

De sadduceëen vormden de volgende groep, die zou proberen de Heiland te strikken. Ze waren van de sekte der judeeërs, die gezwoeren tegenstanders van de farizeeën waren en die het ten aanzien van vele godsdienstige vragen volkomen oneens met hen waren. Daartoe behoorde onder andere de opstanding. Bij deze gelegenheid stelden de sadduceëen de Meester een vraag, die gebaseerd was op de volkomen on-

bestaanbare situatie van een vrouw, die opeenvolgend gehuwd was geweest met zeven broers en ook telkens weer weduwe geworden was. Hun vraag was: „In de opstanding dan, wiens vrouw zal zij wezen van die zeven...?” (Mattheüs 22:28.)

De Heiland voelde, dat de vraag in feite niet was wiens vrouw zij zou worden, maar of er inderdaad al dan niet een opstanding was, en derhalve beantwoordde Hij hun directe vraag zeer kort door erop te wijzen, dat de eeuwige huwelijksbanden bepaald werden door de macht van het priesterschap hier op aarde; vandaar Zijn antwoord: „Want in de opstanding nemen zij niet ten huwelijk, noch worden ten huwelijk uitgegeven;...”

Toen kwam de Meester tot de kern van de vraag: „En wat aangaat de opstanding der doden, hebt gij niet gelezen, hetgeen van God tot ulieden gesproken is, Die daar zegt:

Ik ben de God Abrahams, en de God Izsaks, en de God Jakobs! God is niet een God der doden, maar der levenden.” (Mattheüs 22:30-32.)

De oprechten van hart, die aanwezig waren, onderkenden spoedig de onweerlegbare logica, die de Heiland gebruikte: hoewel Abraham, Izak en Jakob alle drie lang geleden gestorven waren, zei God nog steeds, dat Hij hün God was en dat Hij alleen een God der levenden was. Dus moesten Abraham, Izak en Jakob nog leven! Sommigen van de schriftgeleerden, die aanwezig waren, riepen uit: „Meester, Gij hebt wel gezegd.” De

logica snoerde de sadduceëen de mond: „En zij durfden Hem niet meer iets vragen.” (Lukas 20:39, 40.) De laatste groep, de farizeeën, had zijn vraag ook al gereed en deze werd door een van hen, een wetgeleerde, gesteld. „Meester! welke is het grote gebod in de wet!” (Mattheüs 22:26), of zoals Markus het onder woorden bracht: „Welke is het eerste gebod van alle?”

Het antwoord van de Heiland was echter scherpomlijnd en duidelijk. Hij antwoordde in bijna dezelfde woorden, die Mozes de kinderen Irsaëls ijverig aan hun kinderen leerde onderwijzen: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Mattheüs 22:37-39.)

Nadat de Heiland de farizeeën geantwoord had, wendde Hij zich tot de schare en vroeg: „Wat dunkt u van den Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.

Hij zeide tot hen: Hoe noemt Hem dan David, in den Geest, zijn Heere? ...

Indien Hem dan David noemt zijn Heere, hoe is Hij zijn Zoon?

En niemand kon Hem een woord antwoorden; noch iemand durfde Hem van dien dag aan iets meer vragen.” (Mattheüs 22:42-46.)

De Heiland wendde Zich vervolgens tot Zijn discipelen en onderwees hen,

„De aanklacht van godslastering werd veranderd in hoogverraad, de ernstigste schending van de Romeinse wet.”

binnen gehoorsafstand van de meningte over de valse leerstellingen en praktijken van de schriftgeleerden en farizeeën. Hij gebruikte veelvuldig het woord „geveinsden” toen Hij het over de zelfingenomen leraren had en Hij besloot Zijn openlijke veroordeling door hen „slangen” en „adderengebroad” te noemen. (Mattheüs 23:33.)

Vervolgens klaagde de Heiland over Jeruzalem, terwijl Hij het volk aan de vele profeten herinnerde, die naar deze streek waren gezonden en hoe vaak had het volk desondanks deze profeten verwoorpen? Hij kondigde ook de verwoesting aan, die over het volk en de stad zou komen, waarbij Hij over de tempel zei: „... Hier zal niet een steen op den anderen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden.” (Mattheüs 24:2.)

Daarna ging de Heiland naar de Olijfberg, waar de discipelen met Hem alleen vergaderden. Zij vroegen Hem Zijn profetieën met betrekking tot de verwoesting van Jeruzalem uit te leggen, en de gebeurtenissen, die daarop zouden volgen tot aan de voleinding der wereld. Het onderricht van de Heiland over dit onderwerp neemt drie hoofdstukken in de evangelieën in beslag. (Mattheüs 24, Markus 13 en Lukas 21.)

Om Zijn leringen echter nog duidelijker te maken, openbaarde de Here hen in deze bedeling aan de profeet Joseph Smith; zij staan afgedrukt in Joseph Smith 1. De Heiland verklaarde met nadruk: „Zie, Ik spreek deze

dingen tot u ter wille van de uitverkorenen...” (Vers 23.) Derhalve doet een ieder, die voor de Heiland gekozen heeft en besloten heeft Hem te volgen, en naar Zijn leringen te leven, er goed aan deze geïnspireerde leringen te lezen.

Nadat de Heiland de bijzondere punten, die Zijn discipelen naar voren brachten beantwoord had, besloot Hij Zijn onderricht aan hen die dag door de laatste drie gelijkenissen te vertellen, die in het Nieuwe Testament vermeld staan: de gelijkenis der wijze en dwaze maagden, de gelijkenis der talenten en de gelijkenis van het oordeel. (Mattheüs 25.)

Toen ging de Heiland naar Bethanië om daar de nacht door te brengen en Zich op het grote godsgericht voor te bereiden dat Hem wachtte.

De vijfde en zesde dag (donderdag en vrijdag)

De Schriften geven maar weinig bijzonderheden over de gebeurtenissen van donderdag, de vijfde dag. Er bestaan aanwijzingen dat op een of ander tijdstip op die dag Judas Iscariot een samenzwering op touw had gezet met de „overpriesters en farizeeën” om Christus te verraden en Hem in hun handen over te leveren. De Heiland had ook instructies gegeven aan Zijn discipelen, waar zij het paasfeest zouden gereedmaken.

Bij dat paasmaal vonden er verschillende belangrijke gebeurtenissen plaats; het werd gehouden in de

„eetzaal... een grote opperzaal” van een van de „huisvaders” in Jeruzalem. (Zie onder andere Markus 14: 14, 15.) Hier werd geopenbaard, dat Judas Iscariot degene zou zijn, die de Heiland zou verraden. Hier werd het sacrament van des Heren Avondmaal ingesteld. Hier waste de Heiland de voeten van de discipelen en vroeg Hij hun deze verordening te blijven verrichten.

Nadat Judas de vergadering verlaten had, gaf de Heiland de overgebleven discipelen een nieuw gebod met deze woorden: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.” (Johannes 13:34.) Ook gaf Hij bij deze gelegenheid aan Petrus de raad: „... als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broeders.” (Lukas 22:32.)

De Heiland herinnerde Zijn discipelen eraan, dat Hij hen spoedig zou verlaten, maar hen desondanks niet ongetroost zou laten, maar hun „een anderen Trooster” (Johannes 14:16), de Heilige Geest zou zenden. Hij verklaarde over de Heilige Geest: „Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.” (Johannes 14:26.)

Toen gaf de Heiland de prachtige gelijkenis van de wijnstok en de ranken, een allegorie, waarin Hij zei: „Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman... Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken; die in Mij blijft, en ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij

niets doen. (Johannes 15:1, 5.) Dan volgde het „hogepriesterlijk gebed” van de Heiland, waarin Hij zei: „Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke.

Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve.

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen, waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:1-3.)

Reeds spoedig na deze woorden verliet de Heiland de opperzaal en ging naar de Olijfberg en de hof van Gethsemane, waar een van de belangrijkste gebeurtenissen, de gebeurtenis die in de geschiedenis van de wereld alles te boven gaat, plaatsvond. Hiér deed Hij verzoening voor de eerste overtreding van Adam en Eva en hiér nam Hij de zonden van alle mensen op Zich onder voorwaarde, dat zij zich van hun zonden zouden bekeren.

De gebeurtenissen in de hof van Gethsemane en wat er verder die drie dagen gebeurde, waren zo belangrijk, dat de Heiland uitriep: „...hierom ben Ik in deze ure gekomen.” (Johannes 12:27.)

Toen Hij de hof van Gethsemane verliet, kwamen Judas en de „hoofdmannen des tempels, en de ouderlingen” Hem tegemoet, gekomen als ze waren om Hem voor de rechtbank te slepen. (Lukas 22:52.)

Wat er verder die nacht gebeurd is

en het belangrijkste van de volgende dag (vrijdag) is door de schrijvers van de vier evangeliën opgetekend. Deze gebeurtenissen omvatten het verschijnen voor en het onwettige verhoor door de hogepriester (Kajafas) en het Sanhedrin, waar Hij eerst werd aangeklaagd wegens opruiing (verstoring van de vrede), maar later werd beschuldigd wegens godslastering (valselijk de macht van God op Zich nemen), wat de ernstigste aanklacht in de Joodse wet was.

Toen Hem rechtstreeks werd gevraagd: „Ik bezweer U bij den levenden God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God?” was Zijn antwoord klaar en duidelijk: „Ik ben het.” (Markus 14:62.) De avfallige hogepriester riep uit: „Hij heeft God gelasterd, wat hebben wij nog getuigen van node? ... Hij is des doods schuldig.” (Mattheüs 26:65, 66.)

Aldus kwam een van de grootste voorbeelden van de ironie-in-de-geschiedenis tot stand, want Jezus Christus, de goddelijke Zoon van God, de Enige, Die Zich nooit kon schuldig maken aan het valselijk op Zich nemen van de macht Gods, werd aan deze godslastering schuldig bevonden! Tevens werd de Enige, sedert de val van Adam, Die macht had over de stoffelijke dood, ter dood veroordeeld! Daar door de Romeinse wet aan de Joodse rechtbank de bevoegdheid ontnomen was de doodstraf uit te spreken, moesten de leiders van het Sanhedrin Hem aan Pi-

latus uitleveren, wilde er een officieel doodvonnis worden uitgesproken.

Derhalve werd de Heiland voor een verhoor bij Pilatus voorgeleid, die toen stadhouder of procurator over Judea was (Lukas 3:1) en in Caesarea woonde, maar wegens de Joodse feesten in Jeruzalem was. Daar kwam Pilatus naar buiten om hun aanklacht te horen. De aanklacht van godslastering werd veranderd in hoogverraad, de ernstigste schending van de Romeinse wet. Ten einde hun aanklacht tegen de Heiland kracht bij te zetten, beweerden de leden van het Sanhedrin valselijk, dat de Heiland verboden had de keizer schatting te betalen, hoewel Zijn woorden letterlijk geweest waren: „Geeft dan den keizer, dat des keizers is...” (Mattheüs 22:21), en beschuldigden zij Hem er tevens van, dat Hij Zichzelf tot koning opwierp. (Lukas 23:2.) Toen Pilatus de Heiland rechtstreeks vroeg: „Zijt Gij de Koning der Joden?”, antwoordde de Heiland: „Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld.” (Johannes 18:36.)

Toen Pilatus geen schuld in Hem vond, stond hij op het punt de Heiland vrij te laten, maar een van de priesters beweerde dat Jezus verraad had gepredikt „begonnen hebbende van Galilea tot hier toe.” (Lukas 23:5.)

Zodra Pilatus erop gewezen werd dat Christus een Galileeër was, stuurde hij de Heiland weg om door Herodes, de ondergeschikte bestuurder van de

„Hij die macht over de dood bezat gaf Zijn leven, opdat allen eeuwig leven mochten.”

provincie Galilea, berecht te worden. Deze laatste was ook in Jeruzalem voor het joodse paasfeest. Toen de Heiland echter weigerde welke vraag ook die Hem door Herodes gesteld werd te beantwoorden, werd Hij door de hogepriesters en de schriftgeleerden weer naar Pilatus gebracht. De joodse leiders waren mannen, die zich vast voorgenomen hadden Hem ter dood te laten veroordelen.

Pilatus kan nog geen schuld in de Heiland vinden en verklaarde dit door te zeggen: „Ik zal Hem kastijden en loslaten.” (Luk. 23:16.) Pilatus herinnerde de Joden er ook aan dat het de gewoonte was tijdens het paasfeest een van de gevangenen uit de gevangenis vrij te laten en dat hij bereid was van dit voorrecht gebruik te maken voor de vrijlating van Jezus. Maar het volk schreeuwde: „Laat Barabbas los!” (Luk. 23:18); daarom werd een moordenaar en oproerkraker vrijgelaten, terwijl de onschuldige werd vastgehouden.

Toen Pilatus ten slotte vroeg wat zij wilden dat hij met Jezus zou doen, riepen ze het verschrikkelijke „Kruis Hem, Kruis Hem!” (Luk. 23:21.)

Het antwoord van Pilatus was dat hij geen schuld in Hem gevonden had en dat hij niet schuldig was aan Zijn bloed. En toen vervloekten zij zichzelf door te roepen: „Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen.” Zelfs toen had Pilatus de Heiland nog willen laten gaan, na een kastijding; toen was het echter dat iemand de beschuldiging uitriep:

„Indien gij Dezen loslaat, zo zijt gij des keizers vriend niet; een iegelijk, die zichzelf koning maakt, wederspreekt den keizer.” (Joh. 19:12.) Deze chantage werd te veel voor Pilatus, die alle macht die hij had van de keizer had gekregen.

Ten slotte stemde Pilatus in de kruisiging toe en droeg hij Jezus Christus aan zijn soldaten over om te worden gekastijd.

Toen volgde de „lijdensweg” naar Golgatha, tijdens welke aan Simon van Cyrene opgedragen werd het vermoeide aardse lichaam van de Heiland te helpen bij het dragen van het kruis.

Pilatus had al eerder de opdracht gegeven dat de woorden „Jezus de Nazarener, de koning der Joden” op het kruis aangebracht moesten worden, in het Hebreeuws, het Grieks en het Latijn. Toen de Joodse leiders probeerden of zij hem ertoe konden bewegen de woorden „de Koning der Joden” te veranderen in „Hij zei, ik ben de Koning der Joden”, antwoordde Pilatus: „Wat ik heb geschreven heb ik geschreven.” (Joh. 19:21-22.)

Het was ongeveer de derde ure (9 uur 's morgens) van de zesde dag (vrijdag) toen de Heiland aan het kruis genageld werd. Ondanks de verschrikkelijke pijn aan het kruis kon de Heiland toch nog acht slaan op de Romeinse soldaten en zeggen: „Vader vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.” (Luk. 23:34.) Ongeveer op het midden van de dag

vond er een grote aardbeving plaats, waardoor onder andere het voorhangsel van de tempel scheurde. Het licht van de zon werd verduisterd, en „er werd duisternis over de gehele aarde, tot de negende ure toe.” (Luk. 23:44.)

Het was ongeveer drie uur in de middag toen de Heiland uitriep: „Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Mt. 27:46.) Toen zei Hij: „Het is volbracht” (Joh. 19:30), en „Vader in Uw handen beveel ik Mijn geest.” (Luk. 23:46.)

Hij die macht over de dood bezat, Hem gegeven door Zijn vader, gaf vrijwillig Zijn leven, zodat de stoffelijke dood overwonnen kon worden en allen eeuwig leven mochten.

Volgens de joodse wet, was het niet geoorloofd een dood lichaam tot de Sabbat onbegraven te laten. Tegen zonsopgang namen de volgelingen van de Heiland Zijn lichaam dan ook van het kruis en bereidden het vlug en niet volledig voor de begraving. Het lichaam werd toen in een tombe gelegd die daartoe door een van zijn discipelen, Josef van Arimathea, was aangeboden.

En zo eindigde die vrijdag, de zesde dag, misschien de zwartste dag in de geschiedenis van de wereld.

De zevende dag (zaterdag)

Het Nieuwe Testament zijgt praktisch over de gebeurtenissen op de zevende dag, toen het lichaam van de Heiland in het graf lag. Het uitge-

Gordons Golgotha, dat door velen vereerd wordt als de heuvel waar Jezus gekruisigd werd.

breidste verslag van de vier evangeliën is de korte verklaring van Lukas dat zij „op den sabbat rustten naar het gebod.” (Luk. 23:56.)

Later noemde Petrus echter enige gebeurtenissen op die zevende dag: „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest:

In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft; . . .

„Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld wor-

den naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.” (I Pet. 3:18-19; 4:6.)

Terwijl de Heiland nog aan het kruis hing, had hij gedoeld op enige van zijn daden in de nabije toekomst, want Hij had de moordenaar beloofd: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Luk. 23:43.) Al eerder in Zijn bediening had de Heiland geprofeteerd betreffende zijn handelingen in de geestenwereld na Zijn aards bestaan:

„Voorwaar, voorwaar zeg ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.

„Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, also heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelf;

„En heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is.” (Joh. 5:25-28.)

De Here heeft aan Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk in deze bedeling, geopenbaard wat er op die gewichtige dag werkelijk plaats vond, de dag die voor de eeuwigheid een van de belangrijkste dagen aller tijden beloofde te zijn. (Zie cursus van de Melchizedekse priesterschap *Evangelieleer*, deel 2, „Visioenen van de verlossing der doden”, les 37.)

„Duister en wanhoop werden licht en vreugd, de dag toen de Heiland was opgestaan.”

Het Boek van Mormon vertelt ons over handelingen van Jezus Christus op deze zevende dag, toen Zijn lichaam in Jerusalem rustte. Op deze dag sprak de Heiland uit de duisternis tot de Nefitische overlevenden op het Amerikaanse vasteland. Bij die gelegenheid verscheen Hij niet aan hen, maar Hij sprak tot hen en zei onder meer:

„O, gij allen, die zijt gespaard, omdat gij rechtvaardiger waart dan zij, wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?

Ja, voorwaar zeg Ik u, indien gij tot Mij wilt komen, zult gij het eeuwige leven hebben. Ziet, de arm Mijner barmhartigheid is naar u uitgestrekt, en wie ook wil komen, zal Ik ontvangen; en gezegend zijn zij, die tot Mij komen.

Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik schiep de hemelen en de aarde, en alles wat daarin is. Ik was bij de Vader van den beginne. Ik ben in de Vader, en de Vader is in Mij; en in Mij heeft de Vader Zijn naam verheerlijkt.

Ik kwam tot de Mijnen, en de Mijnen ontvingen Mij niet. En de Schriften aangaande Mijn komst zijn vervuld. En allen, die Mij hebben aangewomen, heb Ik macht gegeven zonen Gods te worden; en dit zal Ik aan allen doen, die in Mijn naam zullen geloven, want ziet, door Mij komt verlossing, en in Mij is de wet van Mozes vervuld.” (III Nefi 9:13-17.)

Voor vele mensen op de aarde was de zevende dag een dag van duisternis, doch die was slechts de korte duisternis van de nacht, die aan de heerlijkste dageraad in de geschiedenis voorafging.

De achtste dag (zondag)

Ofschoon de opstanding op de achtste dag plaatsvond, volgens de officiële tijd, die verstreken was, was het toch nog geen volle week sinds Jezus Christus Bethanië de vorige zondag verlaten had om naar Jeruzalem te gaan.

Johannes verhaalt, dat „op den eersten dag der week . . . als het nog duister was . . .” (Johannes 20:1) Maria Magdalena en „de andere Maria” naar het graf van de Heiland gingen met hun specerijen om Zijn lichaam te zalven. Zij vonden echter het graf leeg en een engel verklaarde hun weldra, waarom het lichaam van de Heiland daar niet in was: „Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.

Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft.

En gaat haastelijk heen, en zegt Zijn discipelen, dat Hij opgestaan is van de doden . . .” (Mattheüs 28:5-7.)

Duister en wanhoop werden licht en vreugd, de dag toen de Heiland was opgestaan, en Hij voor eeuwig de banden van de lichamelijke dood verbrak en voor iedereen het leven na

de dood verwierf. Welke gebeurtenis, in heel de geschiedenis, is hiermede te vergelijken?

Voordat de dag voorbij was konden vele getuigen van letterlijke opstanding getuigen, niet alleen wegens de verschijningen van de opgestane Christus, maar ook vanwege de verschijning van andere opgestane wezens, want Mattheüs verhaalt, dat „vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt; En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verscheenen.” (Mattheüs 27:52, 53.)

De mensen uit het Boek van Mormon hadden ook hun eigen getuigen, want precies zoals Samuel de Lamaniet had voorspeld, werden vele lichamen van de heiligen in Amerika opgewekt en men zag: „. . . dat vele heiligen zijn opgestaan en verschenen en hen dienden.” (III Nefi 23:11.)

De volgende paar weken verscheen de opgestane Heiland verschillende malen, waarbij te denken is aan de verschijningen aan Maria Magdalena, aan de andere vrouwen, aan de twee op de weg naar Emmaüs, aan Petrus, aan de tien apostelen op de dag van Zijn opstanding, aan de elfen (Thomas inbegrepen) een week na Zijn opstanding (Lukas 24:13; Johannes 20:19-31), aan zeven van Zijn discipelen aan de zee van Tiberias (Johannes 21:1-14), aan de elfen op een berg in Galilea (Mattheüs 28:16), aan meer dan 500 broederen op één maal (I Korinthiërs 15:6) en aan de

De graftombe in de tuin,
waar het lichaam van Jezus
waarschijnlijk in
gelegen heeft.

„Tuin van de opstanding”
gezien vanuit de afgebeelde
graftombe.

Wij danken U, Heer, voor profeten

NAAR WILLIAM FOWLER

*Wij danken U, Heer, voor
profeten,
ons tot leiding in deez'
laatste tijd,
wij danken voor 't rein
Evangelie,
welks licht onze zielen
verblijdt.*

*Wij danken voor iedere zegen,
die G' uitstort van Uw milde
troon,
wij achten het vreugd' U te
dienen,
vervullen met liefde' Uw
geboën.*

*Als stormen van moeit' ons
bedreigen,
en haast onze vreë doen
vergaan,
dan houdt nog het anker der
hope,
weltra breekt voor ons
redding aan.*

*Wij twijflen ook niet aan
Gods goedheid,
wij hebben Hem dikwijls
beproeft,
zegt hun toch, die Zion
bestrijden,
dat Gods wraak niet langer
vertoeft.*

*Ons loflied voor gunst en
genade
tot Hem dag en nacht is
gericht;
verheugd zijn w'in 't schoon
Evangelie,
gekoesterd in zijn levend licht.
Zo gaat tot zijn eeuw'ge
volmaking
de trouwe, d'oprechte van hart,
wijn hem, die verwerpt deze
boodschap,
ten deel valt eens wroeging
en smart.*

apostelen ten tijde van Zijn hemelvaart (Handelingen 1:9). Het Boek van Mormon vertelt van andere verschijningen van de opgestane Heiland, bijvoorbeeld van een verschijning aan ongeveer „tweeduizend vijf-honderd zielen” (III Neff 17:25) en van latere verschijningen aan nog grotere groepen.

De opstanding van Christus is een van de uiterst zorgvuldig opgetekende gebeurtenissen in de geschiedenis en dat moet naar recht ook zo zijn. Want het was de alles-bekennende gebeurtenis, in de belangrijkste week van de wereldgeschiedenis.

De apostel Johannes vermeldt in zijn evangelie de belangrijkste gebeurtenissen van de laatste week uit het aardse leven van de Heiland en geeft daar de volgende reden voor op: „... opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.” (Johannes 20:31.) *

(Vervolg van blz 139)

President Benson is de oudste van de elf kinderen van George T. Benson junior en Sarah Dunkley Benson. Hij is op 4 augustus 1899 in hun huis te Whitney (Idaho) geboren.

President Benson is op een boerderij opgegroeid en heeft voor landbouwkundige gestudeerd. Buiten de Kerk is hij onderscheiden voor zijn werk op landbouwgebied. Hij is als leider opgetreden van een federatie van coöperatieve boeren met in totaal twee miljoen leden. Onder president Dwight D. Eisenhower was hij staatssecretaris van Landbouw.

President Benson en zijn vrouw Flora hebben twee zonen en vier dochters. Ze hebben dertig kleinkinderen. Ze zijn trots op hun familie.

Gedurende de jaren dat hij algemene autoriteit was, heeft president Benson veel van de wereld bereisd. Waar hij ook sprak voelden de heiligen de kracht van zijn getuigenis en de grote liefde die hij voor hen en de Here heeft. Hij is waarlijk een man Gods. *

Geïllustreerd door Larry Winborg

De speurtocht

DOOR MARY JOYCE CAPPS

Eddie's hart bonsde van angst toen de kleine troep padvindders opeengedrongen in de koude regen naar de instructies luisterde. Er werd hun gezegd dat ze in de ravijnen, bosjes en kleine riviertjes naar een oude man moesten zoeken die de dag daarvoor uit een bejaardentehuis was weggelopen.

Eddie luisterde toe en dacht aan het spoorzoeken dat nu niet zou worden gedaan. *Spoorzoeken is leuk, maar dit was helemaal niet leuk!*

„De man is niet bij zijn volle verstand en misschien heeft hij zijn jas en schoenen verloren”, voegde de leider eraan toe. „Het is ook mogelijk dat hij ergens ligt en te zwak is om om hulp te roepen. In dit koude, natte weer moeten we ons haasten, anders is het misschien te laat. Daarom is gevraagd of onze troep wil helpen. Laten we direkt beginnen!”

De jongens verspreidden zich vlug toen hun verteld was wat ze moesten doen. Ze moesten erop letten dat ze elkaar niet uit het oog verloren. Eddie onderzocht bosjes en struiken en liep

van de ene kant naar de andere kant. Plotse-ling zag hij in dat hij alleen was.

Met een groep een trektocht maken is leuk dacht hij terwijl hij voortstropelde, maar dit is hard werken.

Ergens liep er rechts van hem een water en waren links bosjes, en die moest Eddie beide onderzoeken. Door al dat heen en weer lopen waren er verscheidene gaten in zijn regencape gekomen, zijn kleren waren nat geworden en plakten aan zijn lichaam. Zijn broekspijpen waren hard van de modder en het leek wel of iedere laars vijf pond woog.

Eddie ging op een stuk hout zitten om uit te rusten en zijn laarzen schoon te maken. Eerst was hij doodmoe van alles. Toen dacht hij aan de oude man die nu al 24 uur in weer en wind rondzwierf. Ineens voelde Eddie zich beschaamd omdat hij alleen maar aan zichzelf had gedacht en zich gehaast had om weer gauw naar huis te kunnen om zich te drogen en te warmen.

Hij bekende zichzelf dat hij die plek bij dat ri-

viertje waar hij al voorbij was, niet goed had onderzocht omdat er zoveel doornen waren en het er zo modderig was. Eddie huiverde bij de gedachte dat hij in zijn haast de oude man misschien niet gezien had, die daar ergens in de regen lag.

Eddie verschoof zijn rugzak, raapte een stevige stok op om die als staf te gebruiken. Hij liep terug langs de glibberige stenen die aan de kant van het riviertje lagen. Zijn benen gingen zeer doen toen de stenen onder zijn modderige laarzen wegrollden, maar hij was blij dat zijn laarzen zijn enkels steunden. Hij vroeg zich af of de oude man stevige schoenen aan had gehad toen hij het thuis verliet of dat hij zachte pantoffels droeg.

De jongen kon er nu alleen nog maar aan denken dat hier iemand in de storm verdwaald was. Hij ging de bocht om; daar zag hij iets roods en zijn hart klopte sneller.

Hij keek langs het riviertje en aan de overkant zag hij een man onder een overhangende rots krom gedoken zitten! Eddies eerste opwelling was: hulp roepen. Maar hij besepte dat als de man onder de vooruitstekende rots zou schrik-

ken en hij zou proberen hard weg te lopen, hij wel eens zou kunnen vallen of zich bezeren. Ineens schoot het Eddie te binnen dat zijn troep als signaal de roep van een uil gebruikte. Drie schreeuwen van een uil betekenden niets voor andere mensen maar een van de padvinders zou zeker komen.

Eddie klom over de glibberige oever terug naar het pad. Hij liep honderd meter terug en gaf het signaal. Op de twee eerste schreeuwen kwam geen antwoord, maar na de derde roep vingen zijn oren toen hij heel ingespannen luisterde een zwak „oe-hoe” op. Hij liep terug naar de plek vanwaar hij de oude man kon zien en gaf zachte signalen om de anderen naar de plek te leiden.

De oude man draaide zich om en luisterde naar de kreten.

Spoedig verscheen er een andere bemodderde padvinder in het ravijn. Eddie gaf hem een teken dat hij zich koest moest houden en ging zo vlug mogelijk de helling af. Hij vertelde dat hij de verdwaalde man had gevonden.

„Haast je en breng hulp mee”, zei Eddie, „maar schreeuw niet eerder om hulp totdat je ver ge-

noeg weg bent en hij je niet kan horen. We moeten voorzichtig zijn dat we hem niet bang maken, anders probeert hij misschien weg te lopen.”

Toen Eddie weer alleen was, stak hij het riviertje over en ging naar de oude man toe. Hij floot, en spatte met water, en deed net of hij heel verbaasd was dat hij iemand onder een overhangende rots zag zitten. „Morgen!” riep hij, „wilt u ook een boterham?”

Eddie haalde de boterhammen en een thermosfles uit zijn rugzak. Hij zag dat de angstige uitdrukking in de fletse blauwe ogen veranderde, ze keken zo hongerig.

De oude man zei echter niets toen hij zijn bevende hand uitstak en het eten en de melk aannam. Eddie haalde een deken uit zijn rugzak en sloeg die om de verkleumde man heen.

Er was genoeg eten maar Eddie had zo'n brok in zijn keel dat hij nog niet eens een halve boterham naar binnen kon krijgen. Hij kon er alleen maar aan denken dat hij bijna was weggegaan en dat de oude man dan zou zijn achtergebleven.

„Ik ben gaan wandelen en toen ben ik verdwaald”, legde de man uit nadat hij had gegeten. Als een vermoeid kind trok hij de deken om zich heen en viel in slaap.

Voordat hij er erg in had stonden de andere zoekers om Eddie heen; ze wilden hem graag helpen. De mannen die de leiding hadden legden de oude man op een draagbaar en droegen hem weg, en Eddie slaakte een zucht van verlichting. Het regende en stormde nog en Eddie was nat en koud en moe, maar ergens had hij toch een warm en prettig gevoel en was het of de zon scheen!

*

De eerste Pasen

Mattheüs 26, 27
Markus 14, 15
Lukas 22, 23
Johannes 18, 19

Godeloze mannen kwamen naar de hof van Gethsemane en namen Jezus mee.

De discipelen van Jezus droegen Zijn lichaam en legden het in een graftombe die zich in een nabijgelegen tuin bevond.

Degenen die Jezus ter dood gebracht hadden, rolden een grote steen voor de opening van het graf en bevalen de soldaten de plaats te bewaken.

Nadat Maria Magdalena het bericht had overgebracht, ging ze naar het graf terug. Terwijl ze buiten het graf stond en weende, verscheen Jezus aan haar. Later verscheen Hij ook aan vele anderen.

Ze gingen naar een plek genaamd Golgotha, daar kruisigden ze Hem tussen twee dieven.

Hangende aan het kruis bad Jezus: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen.” Toen riep Jezus: „Het is volbracht,” Hij boog Zijn hoofd en stierf. (Joh. 19:30.)

Toen de sabbat voorbij was, gingen verschillende vrouwen naar het graf. Ze zagen dat de wachters weggegaan waren en dat de steen was weggerold.

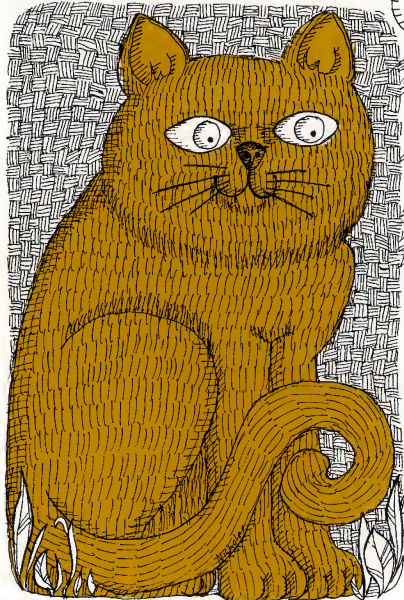
Er verscheen een engel die zei dat Christus was opgestaan uit de dood, zoals Hij beloofd had. De boodschapper zei dat de vrouwen het de discipelen moesten vertellen.

Jezus ging naar een kamer waar de discipelen waren en bleef veertig dagen bij hen; Hij onderrichtte hen en genas de zieken.

Op een dag zagen de discipelen dat Jezus ten hemel werd opgenomen. Twee engelen zeiden verklarend: „Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijkwijjs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren. (Hand. 1:11.)

De kat en de rat

Een legende

DOOR BETTY HUBKA

Geïllustreerd door Kathy Nicholes

Heel lang geleden waren de kat en de rat goede vrienden. Ze leefden in vrede met elkaar op een mooi eiland; er waren veel vogels die de kat kon eten en er waren voldoende maniokwortels*) voor de rat.

Op een dag echter klaagde de kat: „Het leven op dit eiland begint me te vervelen, ik heb er genoeg van om alleen maar vogels te eten.”

„Laten we oversteken naar het vasteland”, stel-

de de rat voor. „In een dorp vinden we vast wel een goed tehuis waar jij voedsel kunt krijgen zonder ervoor te jagen en ik voldoende eten kan vinden zonder dat ik ervoor hoeft te graven.” „Dat lijkt me wel,” zei de kat. „Maar hoe komen we van dit eiland af?”

„Ik kan een boot voor ons maken en een paar peddels van maniokwortels,” bood de rat aan. De twee vrienden vonden een grote maniokwortel en de rat knaagde en knaagde totdat hij ruimte had uitgeknaagd die groot genoeg was voor beiden. Ze klommen erin en peddelden naar het vasteland.

Dat was veel verder weg dan ze gedacht hadden, en omdat ze geen eten hadden meegenomen, kregen ze honger en werden moe.

„O, wat erg, hadden we er maar aan gedacht om eten mee te nemen,” zuchtte de kat. „Ik word ziek van de honger.”

„Ik ook,” zei de rat. „Laten we ophouden met roeien en een uiltje knappen, dan gaat de tijd sneller voorbij. Misschien is onze boot wel op het strand aangespoeld als we wakker worden.”

„Een goed idee,” zei de kat. Ze rolde zich aan het eind van de boot op en ging slapen.

De rat rolde zich ook op, maar hij ging niet slapen, hij had zo'n honger. Plotseling bedacht hij dat de boot van maniokwortel was gemaakt en dat je maniokwortel kon eten.

Ik zal er maar een klein beetje van eten, dacht hij en ging aan de bodem van de boot knagen. De kat hoorde het geknaag en werd wakker.

„Wat is dat voor een geluid?” vroeg ze.

De rat hield op met knagen en deed alsof hij sliep.

„Ik moet het gedroomd hebben,” zei ze tegen zichzelf, omdat ze het geluid niet meer hoorde. Dus ging ze weer slapen.

Zo gauw de kat weer sliep, begon de rat weer aan de bodem van de boot te knagen.

De kat hoorde het geknaag weer en werd wakker. „Wat is dat voor lawaai?” vroeg ze.

Voor de tweede keer hield de rat op met knagen en deed alsof hij sliep. De kat hoorde niets en dacht dat ze weer gedroomd had, dus ging ze weer slapen.

Toen de kat weer in slaap was gevallen, begon de rat voor de derde keer te knagen. In eens stroomde er op de plek waar de rat geknaagd had water naar binnen. Hij had een gat in de bodem van de boot geknaagd!

De kat werd wakker, ze merkte dat ze in het water lag. „Help, help!” riep ze, „we zinken!”

Toen zag ze het gat dat de rat in de boot had geknaagd en ze werd heel boos.

De boot van maniok zonk en de kat en de rat moesten zwemmen voor hun leven.

„Hiervoor zal ik je opeten als we op het strand zijn!” keef de kat.

Eindelijk bereikten ze het vasteland. De rat was erg bang, maar dat liet hij niet merken.

„Eet me nu nog niet op,” zei hij. „Als je wacht tot mijn zacht droog is, kan je eigen mooie jas ook drogen.”

De kat was bereid om te wachten, want ze vond het verschrikkelijk om nat te zijn. Ze begon meteen haar druipende jas glad te strijken. Ze had het zo druk om zich weer zacht en glanzend te maken dat ze niet bemerkte dat de rat een hol groef.

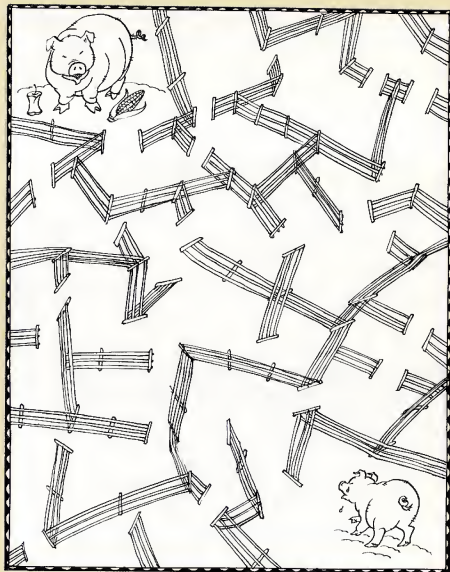
Eindelijk waren ze droog. „Ik ben gereed om je op te eten,” mauwde de kat. Ze nam een sprong, maar de rat dook vlug in het holletje dat hij gemaakt had en de kat kon niet bij hem komen. De kat zat naast het hol en wachtte. „Eens zal hij er toch uit moeten komen,” zei ze tegen zichzelf.

Maar de rat ging weer graven. Hij groef alsmaar door onder een boom, tot hij aan de andere kant van de boom uit het hol kon. Toen sloop hij eruit om in het nabijgelegen dorp een huis te zoeken. De kat zag niet dat de rat aan de andere kant van de boom uit het hol was gekropen. Ze bleef op hem wachten waar ze zat, maar hij kwam natuurlijk nooit meer terug!

En vanaf die tijd kan een kat nooit zo vast liggen slapen of ze hoort het geknaag van de rat, en vanaf die tijd denkt de rat altijd dat er een kat op hem zit te wachten als hij uit zijn hol komt.

* ook wel broodwortel genoemd; er wordt meel van gemaakt.

Zomaar voor de aardigheid

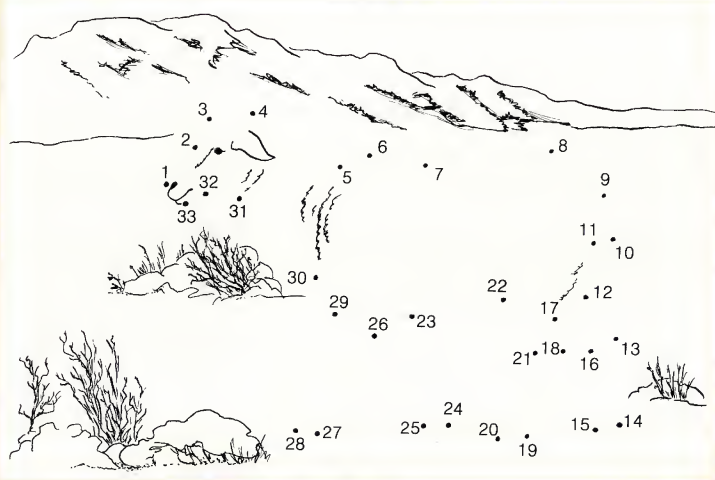
Doolhof DOOR ANN STACEY

Help het biggetje zijn moeder te vinden.

Puntenpuzzel

DOOR CAROL CONNER

Verbind de punten 1 tot en met 33. Je vindt dan iets dat in kudden voorkomt. Wat is het?

Daar lag mama's grote gele mixkom in wel honderd stukken op de grond. Ik kon wel huilen – en misschien deed ik het ook wel. Kommen waren moeilijk te krijgen en ze kostten heel veel geld. Ik dacht aan al die heerlijke dingen, die mama er in gemixt had: beslag voor pannekoeken, deeg voor appeltaart en cakes, slagroom, en met Oud en Nieuw het beslag voor de oliebolletjes met de krenten, rozijnen en sucade erdoor. Waar moest ze dat nu in-doen?

Het was mijn beurt om de borden af te drogen en ik dacht, dat ik het heel voorzichtig deed, maar op de een of andere manier was de kom uit mijn handen gegleden en op de grond gevallen. Voordat ik de stukken bij elkaar had kunnen vegen, kwam mama binnen. Ik wist niet wat er zou gaan gebeuren: zou ze mij een uitbrander geven of gaan huilen?

Ze deed geen van beide. Ze had die kalmte, die haar zo typeerde. Ze maakte zich niet bezorgd over waar ze nu in moest mixen, maar over mij, dat ik mij dit ongelukje te veel zou aantrekken.

Het is fijn een grote gele mixkom te hebben, maar het is iets geweldigs een verstandige moeder te hebben.

DE GELE KOM

DOOR BISSCHOP KY LYMAN

DE VERZOEKINGEN OVERWINNEN

Schriftonderzoek

„Die overwint, zal alles beërven, en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn.” (Openbaring 21:7.)

Zowel in de oude als in de nieuwe Schriften kunnen wij lezen dat de verzoeken tot zonde niet van God, doch van Satan afkomstig zijn, of het gevolg van onze eigen wensen of zwakheden.

„Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade en Hij Zelf verzoekt niemand.

„Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verloktoet wordt.

„Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood.” (Jacobus 1:13-15.)

Het Boek van Mormon geeft de volgende uitleg:

„De oorzaak nu van deze ongerechtigheid onder het volk was deze: Satan had grote macht om het volk op te stoken allerlei ongerechtigheid te bedrijven... En aldus misleidde Satan het hart van het volk... (en zij werden) medegevoerd, waarheen hij ook wilde, en het elke ongerechtigheid te doen bedrijven, die hij maar verlangde...” (III Nephi 6:15-17.)

Ook Jezus heeft alle vormen van de verleiding doorgemaakt. Alma profeteerde: „... Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.” (Alma 7:11.)

De engel vertelde koning Benjamin dat Jezus „... verleidingen en lichaamspijn, honger, dorst en vermoeidheid (zou) doorstaan; ja, meer dan de mens kan verdragen, zonder te sterven.” (Mosiah 3:7.)

Wij lezen dat Jezus „... in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.” (Hebreërs 4:15.) En Abinadi verklaarde dat Jezus „... verleiding ondergaat, zonder eraan toe te geven.” (Mosiah 15:5.) Joseph Smith ontving over Jezus de openbaring; „... Hij onderging verzoeking, maar schonk er geen aandacht aan.” (L&V 20:22.)

De Here weet hoe Hij ons moet redden uit de macht der verleiding. Daar de duivel zeer bekwaam is in de manier waarop hij ons kan verleiden, is het nood-

zakelijk dat wij weten hoe wij aan zijn greep kunnen ontkomen. Wij leren dat Jezus werd verleid „... opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.” (Alma 7:12.)

Petrus zei dat „... de Heere weet de godzaligen uit de verzoeking te verlossen...” (II Petrus 2:9), en in deze laatste dagen heeft de Here ons de verzekering gegeven dat Hij „... de menselijke zwakheid kent, en hen, die in verzoeking worden gebracht, weet bij te staan.” (L&V 62:1.)

Hier worden manieren beschreven waarop de Here Zijn volk beschermt tegen de verleidingen van Satan.

De Schriften zeggen: „Zo onderwerpt u dan Gode, wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden.” (Jacobus 4:7.) Christus is ook door Satan in grote verleidingen gevoerd.

Eerst zei Satan honend tegen Jezus: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden.” Nadat hij terechtgewezen was, probeerde hij het op een andere manier: „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts (van de tempel)...” Wederom werd hij door Jezus terechtgewezen, waarop de duivel „Hem al de koninkrijken der wereld, en hun heerlijkheid (toonde).” In wanhoop zei Satan deze keer tegen Jezus: „Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden.” En nogmaals wees Jezus hem terecht en „toen liet de duivel van Hem af.” (Mattheüs 4:3-11.)

Het is zoals de Schriften zeggen: „Zalig is de man, die verzoeking verdraagt.” (Jak. 1:12.)

Op gelijke wijze onderwees Alma de mensen „elke verleiding van de duivel te weerstaan met hun geloof in de Here Jezus Christus.” (Alma 37:33.)

Het gebed is een verdedigingsmiddel tegen de macht van de verleiding. Jezus zei: „gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevankelijk wordt weggevoerd... opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.” (III Nephi 18:15, 18.)

En Moroni adviseerde:

Ontga ze, wedersta ze en bid om de hulp van God

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

„Zijt verstandig in de dagen van uw proeftijd, ont-
doet u van alle onreinheid . . . doch bidt met een on-
bewogen standvastigheid, dat gij niet aan verleiding
zult toegeven, maar dat gij de ware en levende
God zult dienen.” (Mormon 9:28.)

Alma voegde hieraan toe: „dat gij voortdurend
waakt en bidt, opdat gij niet door verzoeken des
duivels moogt worden verleid, want ziet, hij belooft
u met niets goeds.” (Alma 34:39.)

Er waren echter mensen die de beschikbare hulp
niet wilden aannemen, „Evenmin wilden zij de voor-
schriften der Kerk onderhouden om te volharden in
het dagelijks bidden en smeken tot God, opdat zij
niet in verzoeking mochten vallen.” (Alma 31:10.)

Daarenboven heeft de Here een ander middel ver-
schaffd om Zijn heiligen te beschermen:

„Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan men-
selijke; doch God is getrouw, Die u niet zal laten
verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar
Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven,
opdat gij ze kunt verdragen.” (I Korinthe 10:13.)

„. . . dat gij u zoudt vernederen voor de Here en
Zijn heilige naam aanroepen en voortdurend waken
en bidden, opdat gij niet moogt worden verzocht
boven hetgeen gij kunt verdragen, en aldus door de
Heilige Geest worden geleid. . . .” (Alma 13:28.)

Maar wanneer wij fouten maken gevoelen wij de kas-
tijdende hand van een liefdevolle Vader, opdat wij
vergeving ontvangen en gezegend worden:

„Voorwaar, aldus zegt de Here tot u, die Ik liefheb,
kastijd Ik ook, opdat hun zonden hun mogen worden
vergeven; want met de kastijding bereid Ik in
alle opzichten een weg tot hun bevrijding uit ver-
zoeking.” (L&V 95:1.)

„Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich
God jegens u als zonen; want wat zoon is er, dien
de vader niet kastijdt?

„En alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt
geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn;
doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht
der gerechtigheid dengenen, die door dezelve ge-
oefend zijn.” (Hebr. 12:7, 11.)

En tot de getrouwen heeft Hij gezegd:

„Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard
hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoek-
ing, die over de gehele wereld komen zal, om te ver-
zoeken, die op de aarde wonen.” (Openbaring 3:10.)
Tenslotte zei Paulus heel nauwkeurig: „Wordt van
het kwade niet overwonnen, maar overwint het
kwade door het goede.” (Romeinen 12:21.)

Door gehoorzaamheid aan de geboden van de Here
en door gewillig de terechtwijzingen van Zijn dienst-
knechten te aanvaarden, kan men dan ook „de Hei-
lige Geest der belofte (ontvangen), waardoor gij tot
de dag der verlossing wordt verzegeld, opdat gij niet
zult vallen, ondanks het uur der verzoeking, dat
over u moge komen.” (L&V 124:124.)

En tenslotte geven de Schriften het advies dat wij el-
kander moeten helpen om de verleidingen te over-
winnen. Jezus zeide tot Petrus:

„. . . ziet, de satan heeft ulieden zeer begeerd, om
te ziften als de tarwe; Maar Ik heb voor u gebeden
dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult
bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.” (Lukas 22:
31-32.)

Paulus, vervuld met veel liefde voor de zondaar zei:
„Broeders, indien ook een mens vervallen ware door
enige misdaad, gij, die geestelijk zijt, brengt den
zondige te recht met den geest der zachtmoedig-
heid; ziende op uzelf, opdat ook gij niet verzocht
wordt. Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de
wet van Christus.” (Galaten 6:1-2.)

„Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden
der onsterken te dragen en niet onszelf te be-
hagen. . . . Want ook Christus heeft Zichzelf niet
behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen
dergenen, die U smaden, zijn op Mij gevallen.”
(Romeinen 15:1, 3.)

„Ik heb u in alles getoond, dat men, alzo arbeiden-
de de zwakken moet opnemen. . . .” (Handelingen
20:35.)

Zoals Jezus ons geholpen heeft, moeten wij elkan-
der helpen. Hoe moeten wij ons tegenover verleiden-
dingen opstellen? Ontga ze, wedersta ze en bid om
de hulp van God, in de naam van Christus, om de
verleidingen te overwinnen.

HEBER C. KIMBALL

UITZONDERLIJKE VOORVALLEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELN

Wij hebben het genoegen u – te beginnen met deze uitgave – een nieuwe serie artikelen aan te bieden, die naar wij hopen veel betekenis voor onze lezers zal hebben. Er staan de Engelstalige heiligen vele boeken ter beschikking die onderwerpen over de Kerk behandelen, maar die nog niet in andere talen zijn vertaald omdat dit, afgezien van andere redenen, veel te kostbaar zou worden. De Ster heeft thans echter van de uitgever en van de betrokken auteurs toestemming bepaalde boeken als vervolgv verhaal in dit maandblad af te drukken. Wij hebben getracht boeken te kiezen die leerzaam en inspirerend zijn, boeken die de meeste van onze lezers zullen aanspreken.

Uitzonderlijke voorvallen uit het leven van onze apostelen, door Leon Hartshorn (Exceptional Stories from the Lives of Our Apostles, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1973) is gekozen om deze serie vervolgv verhalen te openen. Broeder Hartshorn heeft een keuze gemaakt uit inspirerende voorvallen uit het leven van een aantal apostelen in deze bedeling van het Evangelie. Deze geschiedenissen weerspiegelen niet alleen de praktische toepassing van de Evangeliebeginselen, doch geven dikwijls ook meer inzicht in de geschiedenis van de Kerk. Wij zijn dank verschuldigd aan de Deseret Book Company en aan broeder Hartshorn voor hun toestemming om dit en andere boeken te mogen afdrukken. Laat ons weten of deze verhalen u vreugde schenken.

LARRY HILLER, REDACTEUR

Levensbeschrijving

Ouderling Kimball werd geboren op 16 juni 1801 te Sheldon (Vermont) in de Verenigde Staten uit het huwelijk tussen Solomon Kimball en Anna Spaulding.

In de herfst van 1831 ontmoette ouderling Kimball voor het eerst mormoonse zendelingen. In april 1832 werd hij gedoopt.

Hij werd in 1835 tot apostel geroepen en was lid van de eerste Raad der Twaalfen in deze bedeling.

In 1835 diende hij als zending in Canada en Nieuw Engeland. In 1837 werd hij geroepen om het zendingswerk in Engeland te organiseren. Tijdens deze zending die nog geen jaar duurde zorgde hij voor 1500 dopelingen.

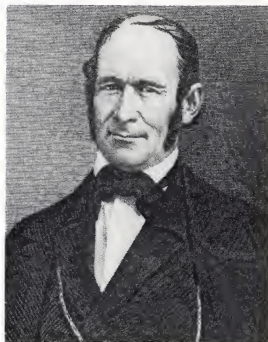
Ouderling Kimball ging in 1840 met andere leden van de Twaalfen opnieuw naar Engeland.

Als één van de eerste pioniers kwam hij in 1847 in de Vallei van het Grote Zoutmeer aan.

Ouderling Kimball werd in 1847 ondersteund als eerste raadgever van president Brigham Young, een roeping die hij vervulde tot zijn dood op 22 juni 1868; hij was toen zeven en zestig jaar.

Het leven van Heber Chase Kimball was een lichtend voorbeeld voor anderen; hij bezat sterk de gave der profetie en was zeer gezien onder de heiligen der laatste dagen.

Slechts weinigen in de geschiedenis van de Kerk werden zo geëerd en waren zo gezien als Heber C. Kimball. Hij kende nooit vrees en was absoluut onkreukbaar, en volledig

toegewijd aan de Here Jezus Christus.

Het geloof van een klein kind

In de winter van 1834–1835 werd er te Kirtland een theologische school gevestigd. Het was op deze school gebruikelijk een bepaald lid te vragen een opbouwende toespraak voor de anderen te houden. Bij een van deze gelegenheden was Heber C. Kimball uitgenodigd hen toe te spreken over het geloof. Hij begon met een gebeurtenis aan te halen, die kort daarvoor in zijn eigen gezin had plaatsgevonden. „Toen mijn vrouw op een dag”, zo begon broeder Kimball, „een bezoek moest afleggen, vertelde zij onze dochter Helen Mar dat zij niet aan de borden mocht komen,” (omdat die zeer schaars, duur en dus moeilijk te vervangen waren). Zij zei haar dat wanneer zij

er tijdens haar afwezigheid zou breken, zij na haar terugkomst straf zou krijgen. „Tijdens de afwezigheid van mijn vrouw” zo ging broeder Kimball voort, „brak mijn dochter een aantal bordes doordat zij er het tafelblad op liet vallen...”

Het meisje werd erg bang en ging buiten onder een appelboom bidden om te vragen of de Here het hart van haar moeder zou willen verzachten, zodat zij, wanneer deze terugkwam, geen pak op haar broek zou krijgen. „Haar moeder was zeer stipt,” zei broeder Kimball, „en wanneer zij iets aan haar kinderen beloofde, dan hield zij zich er ook aan, en toen zij terugkeerde, vond zij het dus een normale zaak om Helen, zoals haar was beloofd, te straffen. Zij ging met het meisje in haar kamer, maar kwam tot de ontdekking, dat zij niet bij machte was haar een pak slaag te geven; haar hart werd zo verzacht, dat het haar onmogelijk was haar hand tegen het kind op te heffen.

Later vertelde Helen haar moeder, dat zij de Here had gebeden of haar moeder haar niet zou slaan.” Op dit moment onderbrak broeder Heber zijn simpele verhaal. Tranen glisten in de ogen van zijn toehoorders; de profeet Joseph Smith, die een meevoelend en zachtmoedig man was, hilde ook. Hij vervolgde met de broeders te vertellen, dat dit het soort geloof was, dat zij nodig hadden: „Het geloof van een klein kind, dat in nederigheid tot zijn ouders komt en vraagt om vervulling van de wensen des harten.” De profeet complimenteerde broeder Kimball en zei: „Dit voorval is ons op het juiste ogenblik verteld.”

Grote tranen biggelden over zijn wangen

„Op zondag 4 juni 1837 (zo vertelt Heber C. Kimball) kwam de profeet Joseph Smith naar mij toe toen ik voor op het podium zat bij de tafel, waarop het Avondmaal wordt bediend, aan de Melchizedekse zijde van de tempel in Kirtland, en hij fluisterde: „Broeder Heber, de Geest des

Heren heeft mij ingefluisterd: „Laat Mijn dienstknecht Heber naar Engeland gaan om Mijn Evangelie te verkondigen en de deur tot verlossing voor die natie te openen...”

Omdat ik mijn te zwak gevoelde om voor een dergelijke opdracht te worden uitgezonden, vroeg ik de profeet of broeder Brigham met mij mee kon gaan. Hij antwoordde, dat broeder Brigham bij hem moest blijven omdat hij die voor iets anders nodig had. De gedachte op een dergelijke zending te gaan was op zichzelf al nauwelijks te dragen. Ik stond op het punt onder de last, die mij op was gelegd, te bezwijken.

Echter konden al deze overwegingen mij niet van mijn plicht afhouden; op het moment, dat ik de wil van mijn hemelse Vader begreep was ik vastbesloten te gaan, niettegenstaande alle daaraan verbonden risico's, in het geloof dat Hij mij met Zijn almacht zou helpen. En alhoewel mijn gezin mij na aan het hart lag en ik het onder bijna behoeftige omstandigheden moest achterlaten, voelde ik dat de zaak van de waarheid, die van het Evangelie van Christus, zwaarder woog dan al het andere.

Het presidentschap legde mij de handen op en stelde mij aan als president over de zending en bevestigde grote zegeningen op mijn hoofd; zei dat God mij machtig zou maken om Hem in die natie zielen te bezorgen; dat engelen mij zouden begeleiden en dragen, dat mijn voeten nooit zouden uitglijden; dat ik grote zegeningen zou ontvangen en een bron van verlossing zou blijken voor duizenden, niet alleen in Engeland, doch ook in Amerika.

Toen ik voor deze zending was geroepen ging ik elke dag naar de kamer aan de oostelijke zijde van de zolderverdieping van de tempel en stortte mijn ziel uit voor de Here, vroeg Hem om Zijn bescherming en kracht om eervol de zending te vervullen, die Zijn dienstknechten mij hadden opgedragen...”

(De dag van vertrek naderde; dinsdag 13 juni 1837. Het ernstige afscheid van Heber van zijn gezin kan

niet gevoeliger en aanschouwelijker worden weergegeven dan met de woorden van ouderling Robert B. Thompson, die dit zegt:)

„Op de dag die voor het vertrek van de zendingen naar Engeland was vastgesteld, ging ik het huis van broeder Kimball binnen om mij te vergewissen wanneer hij zou vertrekken, omdat ik van plan was hem twee- of driehonderd mijl te vergezellen en vervolgens naar Canada te gaan om daar seizoenarbeid te verrichten.

Omdat de deur een beetje open stond ging ik naar binnen en werd ik getroffen door wat ik daar zag. Ik had eigenlijk terug moeten gaan omdat ik mij als een indringer beschouwde, maar ik stond als aan de grond genageld. De heer des huizes stortte zijn ziel uit voor de „God die in de hemelen regeert” en vroeg of Hij hem een voorspoedige reis over de machtige oceaan zou willen geven en of hij van nut zou kunnen zijn overal waar Zijn wegen hem zouden leiden en dat Hij *die de mus een huis laat vinden en de jonge raven hoort als zij roepen* (Ps. 84:4; Ps 149:3) tijdens zijn afwezigheid de noden van zijn vrouw en kinderen zou willen lenigen. Toen legde hij, net als de patriarchen deden, en uit hoofde van zijn ambt, hun de handen op hun hoofd, ieder afzonderlijk, hiermede een zegen van hun vader op hen achterlatend en hen aanbevelend in de zorg en bescherming van God, nu hij het Evangelie ging verkondigen in een vreemd land. Terwijl hij hiermede bezig was ging zijn stem bijna verloren door het geluid van de snikken van degenen, die rond hem stonden en vergeefs probeerden die te onderdrukken. De gedachte dat hun beschermmer en vader zo'n lange tijd van hen zou zijn gescheiden was heel smartelijk. Hij ging verder maar hij was te aangedaan om onafgebroken door te gaan. Hij was zeer geëmotioneerd en was nu en dan genoodzaakt op te houden, terwijl grote tranen hem over de wangen biggelden, als blijk van zijn gevoelens. Ik kon mij ook niet inhouden; en in weerwil van mijzelf

weende ik ook, mengde mijn tranen met de hunne. Tezelfder tijd was ik dankbaar, dat ik het voorrecht had erbij aanwezig te zijn. Ik kwam tot het besef dat niets anders een man kon bewegen om zich van zijn geliefde gezin, zijn metgezellin en zijn kinderen, die hem zo dierbaar waren, los te rukken dan een besef van zijn plicht en liefde tegenover God en de verbondenheid met Zijn zaak."

Mijnheer, wilt u mij altublieft dopen?

(Het volgende vond plaats tijdens de zending van ouderling Kimball in Engeland.)

„En de schapen volgen hem overmits zij zijn stem horen, maar een vreemde zullen zij geenszins volgen" (zie Johannes 10:4-5).

Een merkwaardig voorbeeld aangaande deze waarheid vond plaats tijdens de bediening van het Evangelie door Heber. Hij zegt:

„Toen ik aan enkele broeders bekend had gemaakt dat het in mijn bedoeling lag om naar Downham en Chaburn te gaan, probeerden zij mij van mijn plan af te brengen door te vertellen dat daar geen enkel vooruitzicht of resultaat te verwachten was, daar al diverse geestelijken van verschillende richting tevergeefs hadden getracht kerken in deze plaatsen te stichten. Zij hadden dikwijls tot de mensen gepredikt, zonder resultaat. Zij hadden alle inspanningen en pogingen van alle sekten en partijen in de afgelopen dertig jaar weerstaan en die waren tot de conclusie gekomen dat alle pogingen mislukten, en hadden hen opgegeven wegens hun hardvochtigheid. Mij werd ook verteld dat men daar zeer goddeloos was. Echter kon dit alles mij niet ontmoedigen in het geloof dat het Evangelie van Jezus Christus het hart kon bereiken, daar waar de evangeliën van mensen gedomd waren te falen. Bijgevolg zei ik tot deze broeders dat dat de plaatsen waren, waarheen ik wenste te gaan, omdat het niet mijn taak was rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars.

De volgende dag ontvingen wij een

dringende uitnodiging om het Evangelie in Chaburn te verkondigen, maar ik had al een afspraak gemaakt om dat die avond in Clithero te komen doen. Ik stelde de broeders erderhalve van op de hoogte dat ik die avond niet aan hun verzoek kon voldoen; zij namen hier geen genoegen mee en bleven aandringen. Tenslotte moest ik wel bij hen blijven en verzocht ik ouderling Fielding de bijeenkomst in Clithero bij te wonen. . . .

Ik werd door de inwoners van Chaburn hartelijk ontvangen. Zij waren in groten getale opgekomen om mijn boodschap aan te horen. Zij hadden de beschikking over een grote tiendschuur, waarin zij in het midden een groot vat hadden geplaatst, waarop ik kon staan. Ik besprak de eerste beginselen, van het Evangelie met hen, sprak in alle eenvoud over de beginselen, die door de Here en Zaligmaker Jezus Christus waren geopenbaard, de voorwaarden tot vergeving voor hen die hadden gezondigd, en de zegeningen en voorrechten voor wie de waarheid aanhingen; ik vertelde ook iets over de opstanding. Mijn getuigenis werd vergezeld door de Geest des Heren en werd met vreugde ontvangen, en deze mensen, waarvan men had gezegd, dat zij hardvochtig en koppig waren, werden bewogen tot zachtheid en liefde. Ik vertelde hun, dat ik, omdat ik een dienstknecht van de Here Jezus Christus was, te allen tijde klaar stond om de verordeningen van het Evangelie te bedienen en legde hun uit wat zij moesten doen om zich op de doop voor te bereiden. En dat als zij zich van hun zonden wilden bekenen en deze zonden nalaten, zij gereed waren om tot vergeving van hun zonden te worden gedoopt, zoals de stokbewaarder en zijn huis (zie Hand. 16:30-31) en Cornelius en zijn huis (zie Hand. 10). Toen ik uitgesproken was, voelde ik, dat er iemand aan mijn jas trok . . . ik draaide mij om en vroeg wat ik kon doen. Mevrouw Elizabeth Partington zei: „Mijnheer, wilt u mij dopen alstublieft?" „En mij?" „En mij?" riepen meer dan een dozijn stemmen. Bijgevolg daal-

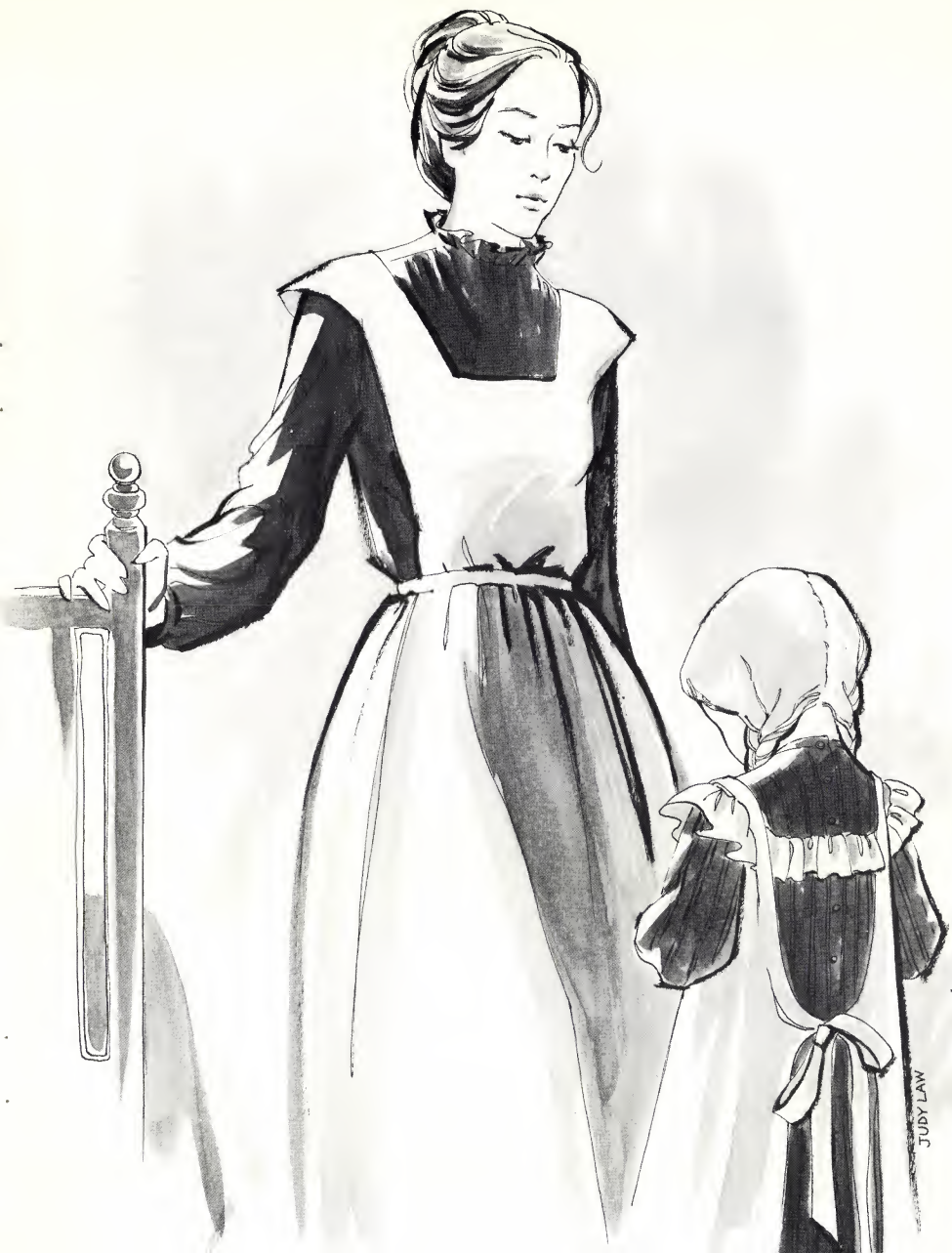
de ik in het water af en doopte er vijf en twintig. Na dit deel van mijn taak bevestigde ik hen en sprak ik met deze mensen tot na middernacht.

De volgende morgen ging ik terug naar Downham en doopte er in de loop van de dag nog eens vijfentwintig à dertig.

De volgende avond ging ik naar Chaburn terug. Het aantal aanwezigen was zo groot dat ik buiten moest prediken. Ik ging op een stenen muur staan en na afloop doopte ik menigeen. Deze dorpen bleken volkomen ontvankelijk te zijn; ouders riepen hun kinderen bij zich en spraken met hen over de dingen die ik had verkondigd, waarschuwden hen niet te vloeken of anderen kwaad te doen en leerden hen hun plicht doen.

Wij waren vijf dagen weg uit Preston en in die tijd hadden broeder Fielding en ik ongeveer 110 personen gedoopt en bevestigd en gemeenten georganiseerd in Downham, Chaburn, Waddington en Clithero. Voorts hadden wij diverse mensen tot het lagere priesterschap geordend om deze gemeenten te presideren. Dit was de eerste keer dat de mensen in deze dorpen ooit onze stem hadden gehoord of een Amerikaan hadden gezien.

Ik kan niet nalaten een voorval te vermelden, dat plaats vond toen broeder Fielding en ik op onze weg naar Downham door Chaburn kwamen; men had ons aan zien komen; het nieuws ging als een lopend vuurtje, en onmiddellijk verstonde het geluid van de weefgetouwen en stonden de mensen aan de deur om ons te verwelkomen en ons te zien voorbijgaan. Meer dan veertig kinderen uit het dorp kwamen op ons toegerend; sommige hielden onze jas vast en dan elkaars handen, verscheidenen liepen hand in hand voor ons uit terwijl zij de lofzangen van Zion zongen. Hun ouders sloegen met vreugde dit taferel gade. Zij storten zegeningen over ons uit en prezen God in de hemelen dat Hij ons had gezondend om hun de beginselen der waarheid en Gods heilsplan te verkondigen. De kinderen liepen tot Down-

ham, anderhalve kilometer verder, met ons mee. Zulk een tafereel en zulk een dankbaarheid had ik nog nooit gezien. „Het is waar,” zong mijn hart, „uit den mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid.” (Mt. 21:16.) „Wat zou nog meer vreugde en verrukking kunnen geven, dan deze uiting van dankbaarheid aan de Almachtige God; en dan nog wel van hen, wier harten werden geoordeeld te zeer te zijn verhard om door het Evangelie te kunnen worden bereikt, en die werden beschouwd als de meest goddeloze en hardvochtige mensen in de streek.”

Staatsgoederen

Het jaar 1848 staat in de Vallei van het Grote Zoutmeer bekend als het jaar van de sprinkhanenplaag. Een ontelbaar aantal van deze vernielzuchtige schadelijke insecten, een leger dat honger en wanhoop zaaide, kwam in zwarte horden over de bergheggingen aangerold en viel de op het veld staande jonge gewassen aan. Het kas ontspruitende koren was een gemakkelijke prooi voor de grote vraatzucht der beestjes. Zij vaagden letterlijk alles weg wat hun op hun weg kwam. Een hongersnood met al zijn verschrikking stond de arme kolonisten te wachten.

Door een wonder werden zij gered. Midden in dit werk der vernieling, toen het erop leek dat niets de verwoesting meer kon tegenhouden, verschenen plotseling grote zwermen meeuwen . . . Zij kwamen om de vernielers te verslinden. De gehele dag propden zij zich vol met sprinkhanen en als zij zich hadden volgepropt spuwden ze die uit en begon het feest opnieuw . . .

Toch bleef het een tijd van gebrek. De resterende voorraden van de eerste oogsten in de Vallei waren nauwelijks genoeg geweest om in de behoeften van de nieuwkomers te voorzien. Velen waren uit de grensgebieden en ook uit Europa gekomen en nu de sprinkhanen zo in de oogst hadden huisgehouden, bestond het

gevaar dat sommigen ondanks de tussenkomst van de meeuwen honger zouden lijden. . .

Het was in deze tijd van gebrek, toen de hongerige, onvoldoende geklede kolonisten nauwelijks wisten hoe ze aan de volgende maaltijd moesten komen of de lomp te vinden om hun naaktheid te bedekken — want kleding was bijna net zo moeilijk te krijgen als graan — dat Heber C. Kimball, vervuld met de geest der profetie, in een vergadering aan zijn verbaasde toehoorders verklaarde, dat binnenkort in de straten van Great Salt Lake City „staatsgoederen” tegen lagere prijs zouden worden verkocht dan in New York, en dat de bevolking overvloedig van voedsel en kleding zou worden voorzien. (Ter toelichting diene, dat „staatsgoederen” uit voedsel en koopwaren bestonden, die uit het oosten van de Verenigde Staten afkomstig waren, in de tijd dat Utah nog geen staat maar een „territorium” was.)

„Ik geloof er geen woord van,” zei Charles C. Rich, en hij gaf uiting aan de gedachten van negentig procent van degenen die deze wonderlijke verklaring hadden aangehoord. Heber zelf was van zijn eigen woorden geschrokken, zodra de invloed van de Geest was verdwenen en de „natuurlijke mens” (Mosiah 3:19) weer zichzelf was. Toen hij weer naar zijn plaats terug ging, merkte hij tegen de broeders op „dat hij bang was, dat hij er deze keer naast zat”. Maar het waren zijn eigen woorden niet geweest, en Hij die daar de inspiratie toe had gegeven wist ze ook te vervullen.

De gelegenheid voor de vervulling van zijn merkwaardige voorspelling kwam met de onverwachte komst van de goudzoekers die op weg waren naar Californië. De ontdekking van goud in dat gebied had de beschaafde wereld in rep en roer gebracht en honderden rijk beladen huifkarren waren over het vasteland (van Amerika) onderweg naar de goudvelden. De Vallei van het Grote Zoutmeer werd de pleisterplaats van de Verenigde Staten en voordat de heiligen

goed en wel bekomen waren van de verrassing over Hebers stoutheidigheid een dergelijke profetie te doen, werd de nog wonderbaarlijker vervulling hiervan letterlijk thuis gebracht. De goudzoekers waren slechts door één wens bezield, de kust van de Stille Oceaan bereiken. De dorst naar de Mammon (Mt. 6:24) eiste alle andere gevoelens en wensen voor zich op. Ongeduldig als zij waren wegens hun geringe vorderingen en ten einde hun uitrusting lichter te maken, gooiden zij de waardevolle koopwaar, waarmede zij hun wagens hadden volgeladen en waarmede zij de vlakten van het westen waren overgestoken, weg of verkochten deze voor een krats. Zij ruilden maar al te gaarne hun vermoeide paarden en vee tegen de verse muldieren en paarden van de pioniers, en zij verhandelden zonder op verlies te letten allerlei goederen, zoals kleding, textiel, kruidenierswaren, levensmiddelen, gereedschap enz. voor de meest primitieve uitrustingen en voorraden, tegen nauwelijks voldoende om hen in staat te stellen het einde van hun reis te bereiken. Aldus, zoals de profete Heber had voorspeld, werden „staatsgoederen” werkelijk verkocht in de straten van Great Salt Lake City tegen prijzen die lager waren dan in de stad New York.

Toen Heber dit enige jaren later in een toespraak noemde zei hij:

„De Geest der profetie voorziet toekomstige gebeurtenissen. God laat maar niet iets gebeuren omdat iemand zegt dat het moet gebeuren, doch omdat Hij beschikt heeft dat het zo moet zijn en het zijn de toekomstige doelstellingen van de Almachtige die de profeet voorziet. Dit is hoe ik profeteer; ik heb dingen voorspeld die ik niet kon voorzien en ik geloof ook dat niemand anders ze heeft voorzien. Ik heb het echter gezegd en het kwam zelfs nog overvloediger dan ik had voorspeld; en dit gold de toekomstige toestand van degenen die het eerste in deze vallei aankwamen. Bijna iedereen liep in dierenvelen rond en wij waren allemaal arm, behoeftig en leefden onder

ellendige omstandigheden, al voelden wij ons allen goed. Ik zei: „Het duurt nog even, broeders, en wij zullen voedsel en kleding in overvloed hebben en wij zullen het goedkoper kunnen krijgen dan in de steden van de Verenigde Staten. Ik wist niet dat er een aantal niet-mormonen hier zou komen, ik heb nooit aan de mogelijkheid gedacht; en toen ik had gesproken dacht ik dat ik mij deze keer vergist moest hebben. Broeder Rich zei mij op dat moment: „Ik geloof er geen woord van.“ Ik deed het ook niet, maar tot verwondering en vreugde van de heiligen kwam het allemaal uit zoals ik had gezegd, alleen nog overvloediger. De Here had mij op de juiste wijze geleid zonder dat ik mij daarvan bewust was.

„Ik hoorde Joseph vele malen zeggen dat hij dikwijls in de verleiding kwam niet te geloven in de openbaringen die de Here hem gaf — omdat het dikwijls onmogelijk scheen dat zij in vervulling zouden gaan. Ik beweer niet dat ik een profeet ben; maar ik weet dat iedere man en iedere vrouw er een kan zijn als zij er naar toe leven.”

Robert, waarom heb je tegen de Here geklaagd?

Robert Smith, een vriend van broeder Kimball en gedurende vele jaren praktisch lid van zijn gezin, zegt: „In 1857 werkte ik bij broeder Kimball en vroeg hem om een aantal artikelen die hij mij echter weigerde te geven. Omdat ik mij niet met zijn standpunt kon verenigen, ging ik naar huis, en legde deze zaak aan de Here voor. De volgende morgen toen ik weer op mijn werk verscheen vroeg broeder Heber mij in zijn kamer te komen en hij zei: „Robert, waarom heb je bij de Here over zijn dienstknecht Heber beklagd? Hier zijn de dingen, waarom je hebt gevraagd en val van nu af aan de Here niet meer lastig over allerlei kleine voorvallen.”

Bij het Bijbellezen

DOOR ISAAC DA COSTA

Bij het openslaan van het Boek der Boeken,

Gedenk, o Christen, dag aan dag,

Dat wie dat Woord wil onderzoeken,

Geen *eigen* licht vertrouwen mag.

Geen mensenwijsheid zou hier baten,

Geen vlijtige arbeid hier volstaan;

Alle eigen wijsheid dient verlaten,

Een ander oog moet open gaan.

Vóórdat ge u dan begeeft tot lezen,

Val, Christen, dan uw God te voet!

En dat een heilig heilzaam vrezén,

Zich meester maak' van uw gemoed!

Vraag, eer gij verder gaat, een zegen!

Vraag oren, ogen en een hart!

En . . . de Heere Jezus Zelf komt u tegen,

In dit Zijn Woord, bij vreugde en smart.

WIJ DANKEN U, HEER, VOOR PROFETEN

DOOR OUDERLING GORDON B. HINCKLEY

Wij hebben de schone lofzang „Wij danken U, Heer, voor Profeten“ al meer dan een eeuw gezongen. Dit lied onderscheidt ons van anderen. Als mormonen zingen wij lofzangen die van andere kerken afkomstig zijn en anderen zingen lofzangen van ons. Echter zijn alleen wij gerechtigd om te zingen: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.“

Deze lofzang is meer dan een eeuw geleden geschreven door een eenvoudig man die in Sheffield woonde, in Engeland. Hij werkte in een staalfabriek en werd ontslagen omdat hij tot de mormoonse Kerk toetrad. Doch in zijn hart brandde een groot en vurig getuigenis; en uit een van dankbaarheid overvloeiende geest schreef hij deze wonderbare regels neer. Zij zijn geworden tot een dankbare uiting van waardering voor miljoenen op deze aarde. Persoonlijk heb ik deze lofzang in eenentwintig verschillende talen horen zingen, als eerbiedig dankgebed voor de goddelijke openbaring.

Hoe dankbaar moeten wij zijn, broeders en zusters, hoe dankbaar zijn wij voor de profeet die ons met woorden van goddelijke wijsheid raadgeeft, als wij wandelen op de paden van deze ingewikkelde en moeilijke tijden. De vaste verzekering die wij in ons hart dragen, de overtuiging dat God Zijn wil aan Zijn kinderen door middel van Zijn erkende dienstknecht kenbaar zal maken, is de werkelijke basis van ons geloof en werkzaamheid. Wij hebben een profeet of

wij hebben niets; en omdat wij een profeet hebben, hebben wij alles.

Twaalf jaar geleden had ik, in gezelschap van de zendingspresident van Hong Kong, het voorrecht met het zendingswerk in de Filippijnen te beginnen. Op 28 april 1961 hielden wij een vergadering die door de aanwezigen nooit meer zal worden vergeten. Wij hadden toen nog geen ruimte waarin wij konden vergaderen. Wij hadden een verzoek aan de Amerikaanse ambassadeur gericht om toestemming voor het gebruik van het schitterende portaal in het marmeren gedenkteken op het Amerikaanse militaire kerkhof te Fort McKinley, in de buitenwijken van Manilla. De vergadering begon om half zeven in de morgen. In deze gewijde en geheiligde plaats, die de tragedie van de oorlog in herinnering brengt, vingen wij aan om het Evangelie van de vrede te onderwijzen.

Wij deden een beroep op het enige in de Filippijnen geboren lid, dat wij hadden kunnen vinden. Hij vertelde

een verhaal, dat ik nooit heb vergeten.

Als jongen vond hij in een vuilnisbak een bijna uit elkaar gevallen exemplaar van de „Reader's Digest“. Het bevatte een samenvatting van de geschiedenis van de mormonen. Het ging over Joseph Smith als profeet. Dat woord *profeet* deed de jongen iets. Zou er werkelijk een profeet op aarde zijn, vroeg hij zich af? Het blad raakte hij kwijt, maar zijn belangstelling voor het bestaan van een levende profeet verliet hem nooit in die lange, bange oorlogsjaren.

Eindelijk was de oorlog afgelopen en de Amerikaanse regering heropende de luchtmachtbasis „Clark“. Deze Filippijn, David Lagman genaamd, vond er werk. Hij kwam te weten, dat zijn chef, een officier van de luchtmacht, mormoon was. Hij wilde hem vragen of hij in een profeet geloofde maar durfde niet goed. Na innerlijke strijd verzamelde hij ten slotte de moed het te vragen.

„Bent u mormoon, meneer?“ vroeg de jongeman. „Ja, dat ben ik,“ klonk het prompt. „Gelooft u in een profeet, hebt u een profeet in uw Kerk?“ was de volgende met een bepaald verlangen gestelde vraag.

„Wij hebben inderdaad een profeet, een levende profeet, die Zijn Kerk presenteert en die ons de wil van God leert.“

David verzocht de officier hem meer te vertellen en uit dit onderricht kwam ten slotte zijn doop voort. Hij was de eerste echte Filippijn die tot ouderling werd aangesteld en nu

dient hij als president van het noordelijke district van de Kerk op het eiland Luzon (Luzon is het grootste eiland van de Filippijnen); nu weet hij zelf dat er inderdaad een levende profeet op aarde is.

Zou er een groep mensen ooit een grotere zegen hebben ontvangen, dan met iemand aan hun hoofd, die de wil van God verneemt en dan onderwijst aan allen, die daarbij zijn betrokken? Wij hoeven niet zo ver in de wereld te kijken om te weten dat „voor hen de wijsheid der wijzen vergaan zal en het verstand van de voorzichtigten teniet zal worden gedaan”. (Zie 1L&V 76:9.) De wijsheid waarnaar de wereld zou moeten zoeken is de wijsheid die van God komt. Het enige verstand dat de wereld zal redden is een goddelijk verstand.

„Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3:7.)

Zo was het in de dagen van Amos en gedurende alle jaren, als heilige mannen Gods spraken, gedreven als zij waren door de Heilige Geest. (II Pet. 1:21.)

Deze vroegere profeten waarschuwen niet alleen voor de dingen, die zouden komen, nog belangrijker was dat zij de mensen de waarheid openbaarden. Zij waren het, die de mensen de weg wezen om gelukkig te leven en om in hun leven de vrede te vinden.

Ik denk hierbij aan een bepaalde jongeman, die als Christen de ene kerk na de andere probeerde doch er geen kon vinden, die over een profeet leerde. Alleen onder de joden vond hij een eerbiedig heenwijzen naar de oude profeten en dientengevolge sloot hij zich bij de joodse godsdienst aan.

In de zomer van 1964 ging hij naar de stad New York en bezocht de wereldtentoonstelling. Hij ging het mormoonse paviljoen binnen en zag de schilderijen van de profeten uit het Oude Testament. Het verwarmde zijn hart toen hij de zendingen met waardering over de grote mannen

van weleer hoorde spreken, deze mannen door wie God Zijn wil openbaarde. Terwijl hij het paviljoen verder doorliep, hoorde hij over de hedendaagse profeten — over Joseph Smith die een profeet, ziener, en openbaarder werd genoemd. Zijn binnenste werd getroffen. Zijn geest reageerde op het getuigenis van de zendingen. Hij werd gedoopt. Hij vervulde een zending in Zuid-Amerika waar hij velen bekeerde. Hij keerde naar huis terug en is het middel geworden waardoor zijn gezin en anderen tot de Kerk zijn toegetreden. Het is hartverwarmend hem te horen getuigen dat Joseph Smith inderdaad een profeet van God was en dat allen, die hem zijn opgevolgd wettige opvolgers in deze hoge en heilige roeping zijn geweest.

Zou wie dan ook, die gewillig is om het verhaal van Joseph Smith zonder vooroordeel te lezen, eraan kunnen twifelen dat hij een grote vooruitziedende blik had op de dingen die komen zouden? Bijna dertig jaar voordat er een schot was gelost voorspelde hij de tragische burgeroorlog in de Verenigde Staten en verklaarde hij dat er dan oorlog over alle naties zou komen. U en ik die tot de huidige generatie behoren zijn getuige van de vervulling van deze merkwaardige woorden.

Hij voorspelde de mormonen, die toen in de staat Illinois woonden, dat zij zouden worden verdreven, dat zij van vele bezoeken te lijden zouden hebben, en dat zij een groot en machtig volk zouden worden in de Rocky Mountains in het westen van de Verenigde Staten. Onze aanwezigheid vandaag in deze grote tabernakel op het Tempelplein in Salt Lake City is het bewijs van de vervulling van deze merkwaardige profetische uitspraken.

Het is ook zo geweest met zijn opvolgers. Op een koude winterdag in 1849, toen onze pioniers in de valleien van het Zoutmeer honger leden en zich voedden met de wortels van lelietjes en de toppen van distels, en er goud werd gevonden in Californië, stond Brigham Young op een soort

podium op dit plein en sprak profetische woorden tot degenen, die er over dachten dat zij er beter aan zouden doen om de ontbering van het leven hier de rug toe te keren en naar de vriendelijker en uitnodigender gebieden van Californië te gaan. Hij zei:

„Wij zijn van de ene benarde situatie in de andere terecht gekomen — hij bedoelde hier van één plaats met vervolging (Missouri) naar één die nog slechter bleek (Nauvoo, Illinois) — en daarvandaan naar hier in het midden van deze westelijke woestijn, maar we zijn hier en we blijven hier ...

„Wij zullen op deze plaats een stad bouwen en een tempel aan de Allerhoogste God wijden. Wij zullen onze nederzettingen naar het oosten en het westen, naar het noorden en het zuiden uitbreiden, wij zullen honderden grotere en kleinere steden bouwen en duizenden heiligen zullen zich hier vanuit alle naties der aarde verzamelen.

„Dit zal het grote trefpunt van de naties worden. Koningen en keizers en de edelen en de wijzen der aarde zullen ons hier bezoeken. ...”

Hoe kan iemand in het bezoekerscentrum op het tempelplein staan en getuige zijn van de honderdduizenden, ja, de miljoenen, die ons elk jaar komen bezoeken, en dan nog enige twifelen koesteren dat Brigham Young profetisch heeft gesproken? In de loop der jaren heeft een ware menigte van vooraanstaande personen zijn weg gevonden naar de kantoren van het Eerste Presidium, in het bijzonder om de man te ontmoeten die wij steunen als de president van de Kerk en als onze hedendaagse profeet. Er zijn de leiders bij van de regeringen van deze aarde, vooraanstaande zakenmensen, opvoedkundigen en intellectuelen. Zij behoren tot „de wijzen en edelen der aarde” (zie L&V 58:10) van wie Brigham Young sprak toen wij een uitgestoten volk waren, dat geïsoleerd leefde, in een bergachtige woestijn].

Veertien dagen geleden bevonden wij ons in het vliegtuig van San Fran-

cisco naar Sydney in Australië. Wij zagen vlak bij ons een jongeman zitten die in het boek *Joseph Smith, een Amerikaanse profeet*, aan het lezen was. Toen de gelegenheid zich voordeed begon ik een gesprek met hem. Ik vertelde hem dat ik het boek had gelezen, dat ik de schrijver had gekend en vroeg hem in welke punten hij belang stelde. Hij zei o. a. dat hij in profeten geïnteresseerd was en dat deze zaak over een mogelijke hedendaagse profeet zijn belangstelling had. Hij had het boek uit een bibliotheek. Wij voerden een langdu-

rig gesprek tijdens hetwelk ik getuigde dat Joseph Smith werkelijk een profeet was. Niet alleen sprak deze profeet over de dingen die gingen komen, maar wat nog belangrijker was, hij was een openbaarder van de eeuwige waarheid en een getuige van de goddelijke zending van de Here Jezus Christus. Ik hoop dat deze jongeman met zijn studie doorgaat en zelf een getuigenis in zijn hart zal krijgen. Ik heb vertrouwen dat dit zal gebeuren.

Ik ben buitengewoon dankbaar, broeders en zusters, niet alleen voor Jo-

seph Smith als de profeet die diende als een werktuig in de handen van de Almachtige om dit werk te herstellen, maar ook voor allen die hem zijn opgevolgd. Een studie over hun leven zal openbaren hoe de Here hen heeft gekozen, hoe Hij hen heeft gelouterd en hoe Hij hen heeft gevormd voor Zijn eeuwige doelstellingen. Joseph Smith verklaarde eens: „Ik ben gelijk aan een grote ruwe steen die van een hoge berg naar beneden rolt; ... en waarvan met enorm geweld, dan hier, dan daar, een uitstekend stuk wordt afgeslagen, en (en nu verandert Joseph Smith zijn beeldspraak) zodoende zal ik een goed uitgebalanceerde en gepolijste pijl in de pijlkoker van de Almachtige worden.”

Hij is gehaat en vervolgd geweest. Hij is verdreven en in de gevangenis geworpen. Hij is beschimpt en geslagen. En als u zijn geschiedenis nagaat ziet u de ontwikkeling waarvan hij gewag maakte. Er ontwikkelde zich kracht in zijn leven. Er was sprake van loutering. Er groeide bij hem liefde voor anderen, die nog sterker werd dan zijn liefde voor het eigen leven. De uitsteeksels van de ruwe steen werden er afgeslagen en hij werd een gepolijste pijl in de hand van de Almachtige.

Dit is ook het geval geweest met wie hem hebben opgevolgd. Door lange jaren van toegewijde dienst zijn zij gelouterd en gezift, gekastijd en gevormd voor de doelstellingen van de Almachtige. Kan iemand hier nog aan twijfelen nadat hij de levensbeschrijvingen heeft gelezen van mannen als Brigham Young, Wilford Woodruff en Joseph F. Smith? De Here onderwierp hun hart en louterde hun karakter om hen voor te bereiden op de grote en heilige taak die later op hun schouders zou worden gelegd. Dit is ook van toepassing op degene die nu president van de Kerk is, onze geziene leider president Harold B. Lee. Ik hoop dat hij het mij niet kwalijk neemt. Ik wil hem niet in verlegenheid brengen. Kan iemand die iets van zijn levensomstandigheden afweet, ontkennen

dat dezelfde invloeden ook op hem inwerken? Hij kende omstandigheden waarvan wij heden ten dage zeggen dat zij armoedig waren. Uit eigen ervaring weet hij wat zware handenarbeid is. Hij vervulde een zending en werd door de meesten tot wie hij zich wendde afgewezen. Hij offerde een betere opleiding op. Hij is ernstig ziek geweest en zijn leven heeft aan een zijden draadje gehangen. Hij heeft dieptepunten van groot verdriet meegemaakt. Terugblikkend op de geschiedenis van zijn leven schijnt het of alles deel uitmaakt van een bepaald patroon, een louteringsproces, zodat hij beter de beproevingen, de bezoeken, het verdriet van anderen zou kunnen begrijpen. En toch, niettegenstaande dit alles, is bij hem een veerkracht van de geest aanwezig die hoog boven alle tragiek en verdriet uitsteekt en allen met wie hij in aanraking komt of die hij beïnvloedt op een hoger plan brengt.

Toen ik als jongere collega onlangs met hem een bezoek bracht aan de zendingen in Europa, heb ik jonge mensen gezien die hem zo dicht mogelijk wilden naderen. Zij hadden tranen in de ogen of een gelukkige glimlach op hun gelaat. Ik heb zendingen in verrukking gezien toen hij hun onderwees uit de Schriften, terwijl hij, zoals de Meester, „sprak als macht hebbende“. Ik heb kleine kinderen onbeweeglijk zien zitten, als hij ze toesprak en hun de heilige waarheden van het Avondmaal uitlegde. Ik heb oudere mannen en vrouwen zien huilen als hij ze zegende.

Het meest treffende was wel dat een sterke jongeman de president omhelsde en later met tranen in zijn ogen zei: „Nooit ben ik zo dicht bij de hemel geweest.“

Als een van degenen aan wie de Geest getuigenis heeft gegeven getuig ik van deze profetische roeping en paar ik mijn stem aan die van onze leden op deze aarde: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.“ Ik ben dankbaar. Ik ben tevreden dat

de vrede, de vooruitgang en de welvaart van dit volk zijn oorzaak vinden in het feit, dat het de wil van God opvolgt op de wijze die wordt aangegeven door een profeet des Heren. Indien wij zijn raadgevingen niet in acht nemen verwerpen wij zijn roeping. Indien wij zijn raad ter harte nemen zullen wij door God worden gezegend.

Ons loflied voor gunst en genade tot Hem dag en nacht is gericht; verheugd zijn w' in 't schoone Evangelie, gekoesterd in Zijn levend licht. Zo gaat tot zijn eeuw'ge volmaking de trouwe, d'oprechte van hart,

wij hem, die werpert deze boodschap, ten deel valt eens wroeging en smart.

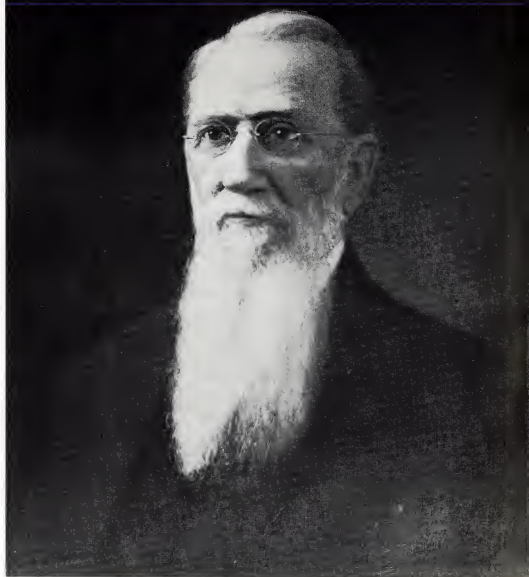
God leeft en openbaart de eeuwige waarheid. Jezus Christus is onze Verlosser en staat aan het hoofd van deze Kerk. Wij hebben een profeet op deze aarde, een ziener en openbaarder om ons te onderwijzen. God geve ons het geloof en de innerlijke discipline om deze leringen na te volgen. Dit is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

(Toespraak gehouden op de 143ste oktoberconferentie.) *

Het visioen van de verlossing der doden

Door JOSEPH F. SMITH (1838-1918)
De Zesde president van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Joseph F. Smith, de zesde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd op 13 november 1838 te Far West in Missouri geboren. Zijn ouders waren Hyrum Smith en Mary Fielding. Op 27 juni 1844 verloor hij zijn vader toen die tezamen met zijn oom, de profeet Joseph Smith, te Carthage in Illinois werd vermoord. In 1846 mende hij de wagen van zijn moeder door Iowa naar Winter Quarters in Nebraska; twee jaar later dreef hij twee span ossen, die alle familiebezittingen voortrokken, over de vlakten naar de vallei van het Grote Zoutmeer. Zijn moeder stierf op 21 september 1852 in Salt Lake City. Tijdens de aprilconferentie van 1854 werd de toen vijftien jaar oude Joseph F. Smith op zending geroepen. Naar Hawaii. Op 1 juli 1866 werd hij tot apostel en raadgever in het Eerste Presidentschap geordend, maar hij werd op 8 oktober 1867 als raadgever ontslagen omdat hij werd aangesteld als lid van de Raad der Twaalven. Op

10 oktober 1880 riep president John Taylor hem als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap. Deze functie bekleedde hij ook onder de presidenten Willford Woodruff en Lorenzo Snow. Op 17 oktober 1901 werd hij ondersteund als president van de Kerk. Hij stierf op 19 november 1918 te Salt Lake City. Het volgende visioen ontving hij op 3 oktober 1918. Hij legde het op 31 oktober 1918 voor aan de raadgevers in het Eerste Presidentschap, de Raad der Twaalven en de patriarch van de Kerk. Het werd unaniem door hen aanvaard.

Op drie oktober 1918 zat ik in mijn kamer en overpeinsde de Schriften. Mijn gedachten concentreerden zich op het grote zoenoffer dat de Zoon des Mensen gebracht had voor de verlossing der wereld, de grote en wonderbare liefde die de Vader en de Zoon hadden betoond door de komst in de wereld van een Verlosser, opdat door Zijn Zoenoffer en door gehoorzaamheid aan de begin-

selen van het Evangelie de mensheid gered zou kunnen worden.

Toen ik hierover bezig was moest ik denken aan de brieven van de apostel Petrus aan die oorspronkelijke heiligen, die leefden in Pontus, Galatië, Cappadocië en in de andere delen van Klein-Azië, waar het Evangelie na de kruisiging van de Here werd gepredikt. Ik sloeg de Bijbel open en las het derde en vierde hoofdstuk van de eerste brief van Petrus en al lezende werd ik, meer dan ooit tevoren, getroffen door de volgende schriftplaatsen:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest; In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de evangenis zijn, gepredikt heeft, Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van

Noach als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water." (1 Pet. 3:18-20.)

„Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wél zouden geroordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest." (1 Pet. 4:6.)

Toen ik deze dingen uit de Schriften overpeinsde, werden de ogen van mijn begrip geopend en rustte de Geest des Heren op mij. Ik zag de doden, de groten zowel als de kleinen. En in een plaats was er een grote menigte geesten van rechtvaardigen bij elkaar, die tijdens hun sterfelijke leven getrouw waren geweest aan het getuigenis van Jezus, en zich in navolging van het grote zoenoffer van de Zoon van God hadden opgeofferd en in de naam van hun Verlosser beproevingen hadden geleden. Al deze geesten hadden het sterfelijke leven vaarwel gezegd in de rotsvaste hoop op de glorierijke opstanding door de genade van God de Vader en Zijn Eniggeboren Zoon, Jezus Christus.

Ik zag dat zij van vreugde en geluk vervuld waren en zich samen verheugden omdat de dag van hun verlossing nabij was. Zij wachtten op de komst van de Zoon van God in de geestenwereld. Hij zou hen verlossen van de banden des doods. Hun ontslapen stof zou in volmaakte gestalte worden opgewekt, alle beenderen zouden opnieuw geformeerd worden met daaroverheen zezen en vlees, en de geest en het lichaam zouden herenigd worden om nooit meer gescheiden te worden, opdat zij een volheid van vreugde zouden ontvangen.

Terwijl deze grote menigte wachtte, onderling sprak en zich verheugde op het moment van bevrijding van de banden des doods, verscheen de Zoon van God en verlost de getrouwe gevangenen, en daar predikte Hij het eeuwige Evangelie, de leerstelling van de opstanding en de verlossing van de mens van de val en van de persoonlijke zonden op voor-

*Klassieken
van het
Mormoonse
denken*

waarde van bekering. Maar naar de zondaars ging Hij niet.

Hij sprak niet tot de goddelozen en hen, die zich niet hebben bekeerd toen zij op aarde leefden, evenmin zagen de opstandigen, die de getuigenissen en de waarschuwingen van de profeten verworpen hadden, Zijn gezicht. Zij vertoefden waar duisternis heerste, maar de rechtvaardigen leefden in vrede en de heiligen verheugden zich in hun verlossing, bogen hun knie en erkenden dat de Zoon van God hun Verlosser van de dood en de ketenen der hel was. Hun gezicht straalde, de schittering van de aanwezigheid des Heren rustte op hen en zij prezen Zijn heilige Naam met lofzangen.

Ik verwonderde mij, want ik had begrepen dat de Heiland ongeveer drie jaar doorbracht met Zijn bediening onder de Joden en hen, die van het Huis Israëls zijn, in een poging hun het eeuwige Evangelie te onderwijzen en hen tot bekering te roepen. Ondanks Zijn machtige werken, Zijn wonderen en het verkondigen van de waarheid met grote macht en gezag, waren er slechts weinigen die naar Zijn stem luisterden, en zich in Zijn tegenwoordigheid verheugden en uit Zijn handen de zaligheid ontvingen. Maar Zijn zending onder de doden bleef beperkt tot de periode tussen Zijn kruisiging en Zijn opstanding en ik verwonderde mij over de woorden van Petrus, waarmee hij zei dat de Zoon van God predikte tot de geesten in de gevangenis, die eenmaal ongehoorzaam geweest waren, toen aan de lankmoedigheid van God in de tijd van Noach een einde kwam. Ik vroeg mij af hoe het Hem mogelijk

was in zo'n korte tijd te prediken tot deze geesten en het noodzakelijke werk onder hen te doen.

Toen ik mij dit afvroeg, werden mijn ogen geopend en mijn verstand verlicht en begreep ik dat de Here zich niet in persoon onder de goddelozen en de ongehoorzamen, die de waarheid verwierpen, begaf, om hun te onderwijzen.

Uit de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn strijdkrachten en stelde boodschappers aan die Hij met macht en gezag bekleedde en de opdracht gaf uit te gaan en het licht van het Evangelie uit te dragen aan de geesten, die in duisternis vertoefden. Zo werd het Evangelie de doden gepredikt. De uitverkoren boodschappers kondigden de dag des Heren aan en verkondigden de gevangenen vrijheid. Aldus werd het Evangelie gepredikt aan hen die in zonden gestorven waren, zonder kennis van de waarheid, die de profeten hadden verworpen. Zij werden onderricht in geloof in God, bekering van zonden, plaatsvervangende doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen en alle andere beginselen van het Evangelie die zij moesten kennen om in staat te zijn geoordeeld te worden naar de mens in het vlees, maar te leven naar God in de geest.

Zo werd onder de doden, onder de kleinen en de groten, onder de onrechtvaardigen evenzeer als onder de getrouwen, bekend gemaakt dat door het zoenoffer van de Zoon des Mensen aan het kruis de verlossing tot stand was gebracht. Er is ons onthuld dat onze Verlosser tijdens Zijn verblijf in de geestenwereld Zijn tijd besteedde aan het onderrichten en op hun taak voorbereiden van de getrouwe geesten van de profeten die in het vlees van Hem hadden getuigd, zodat zij de boodschap van verlossing aan alle doden die Hij wegens hun opstandigheid en zonden niet persoonlijk kon bezoeken, zouden kunnen verkondigen, opdat zij door de bediening van Zijn dienstknechten

Het visioen van de verlossing der doden

Zijn woorden zouden kunnen horen. Onder de aanwezigen in deze grote bijeenkomst van rechtvaardigen bevonden zich vader Adam, de Oude van Dagen, de vader van alle mensen en onze onvolprezen moeder Eva, met vele van haar getrouwe dochters, die in de loop der eeuwen hadden geleefd en de ware en levende God aanbaden. Ook Abel, de eerste martelaar was er, evenals zijn broer Seth, een der groten, die het evenbeeld van zijn vader was. Noach, die de mensen voor de zondvloed waarschuwde; Sem, de grote hogepriester; Abraham, de vader der getrouwen; Izak, Jacob en Mozes, de grote wetgever van Israël; Jesaja, was er ook bij, die door profetie voorzegde dat de Verlosser gezalfd was om de gebrokenen van harte te verbinden, vrijheid voor de gevangenen en opening van de gevangenis te verkondigen.

En ook Ezechiël, die in een visioen de grote vallei vol verdorpe beenderen zag, die in de opstanding weer deel uit zouden maken van het lichaam van de levende zielen; Daniël, die de vestiging van het koninkrijk Gods in het laatst der dagen voorzag, en voorspelde dat het nooit meer zou worden vernietigd of anderen gegeven; Elia, die met Mozes op de berg der verheerlijking heeft gestaan; en Maleachi de profeet, die getuigde van de komst van Elia — van wie ook Moroni tot de profeet Joseph Smith sprak — en zei dat hij zou komen voor die grote en vreselijke dag des Heren zou aanbreken; alsmede de profeet Elia die de beloften, die hun vadersen gedaan waren, in het hart der kinderen zou planten, waarmee het grote werk, dat in de tempels des Heren in de bedeling van de volheid der tijden bedoeld werd, het werk voor de verlossing van de doden en

de verzegeling van de kinderen aan hun ouders opdat de aarde niet met de ban geslagen zou worden bij Zijn wederkomst.

„De doden, die zich bekeren, zullen worden verlost . . .”

Dezen en nog vele anderen, zelfs de profeten onder de Nephieten die getuigden van de komst van de Zoon van God, bevonden zich onder deze geesten, wachtend op hun bevrijding. Want de doden beschouwden de langdurige scheiding van lichaam en geest als slavernij. De Here onderrichtte ze en gaf ze kracht om na de opstanding in het Koninkrijk van Zijn Vader in te gaan, daar gekroond te worden met onsterfelijkheid en het eeuwige leven, hun arbeid, zoals beloofd door de Here, voort te zetten en deelgenoot te zijn van de zegeningen die ten deel vallen aan hen, die Hem liefhebben.

Ook de profeet Joseph Smith, mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff en andere uitverkoren geesten, die aangewezen waren om in de volheid der tijden te worden geboren om het fundament te leggen voor het grootse werk in het laatste der dagen, hetgeen onder meer inhoudt de bouw van tempels en het verrichten van de tempelverordeningen voor de verlossing van de doden, waren in de geestenwereld.

Ik bemerkte dat zij zich temidden van edele en grote geesten bevonden, die in den beginne waren uitverkoren om regeerders in Gods Kerk te zijn. Reeds voor hun geboorte ontvingen zij en vele anderen in het voorbestaan hun eerste lessen, en werden zij voorbereid om op de gezette tijd des Heren te worden ingezet voor hun werk in Zijn wijngaard voor het behoud der zielen.

Ik zag dat de getrouwe ouderlingen van deze bedeling, na hun dood, hun prediking van het Evangelie van bekering en verlossing door het zoenoffer van de Eniggeboren Zoon van God voortzetten in het geestenrijk onder hen die in duisternis verbleven, gebonden door zonden. De doden, die zich bekeren, zullen worden verlost door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis van God. Nadat zij geboet hebben voor hun overtredingen en schoongewassen zijn, zullen zij op grond van hun werken worden beloond, want zij zijn erfgenamen van de zaligheid.

Aldus het visioen van de verlossing van de doden dat aan mij werd geopenbaard. Ik getuig en weet dat dit verslag waar is omdat ik gezegend ben door onze Here en Heiland, Jezus Christus. Het zij zo. Amen.

*
Houd
in
gedach-
tenis dat
Jezus
Christus
uit de
doden
is
opgewekt

*
Dit
is
een
getrouw
woord

*

*

De lucht boven de lage kinderen

Mijn moeder heeft zeven kinderen groot gebracht. Daar kwam veel bij kijken. Als het aan haar lag stond zij als eerste op en ging zij als laatste naar bed. En op een dag is het gebeurd dat zij verzuchtte dat zij zo weinig zieke mensen in haar omgeving bezocht. Zij is zorgzaam. Zij zat daar mee in.

En toch. Zij had gedaan wat de Bijbel noemde „wat onze hand vindt om te doen“.

Ja! In hoeverre doen wij eigenlijk wat op onze weg ligt?

Wie voor het eerst een mormoons kerkgebouw betreedt ziet dat het bij ons anders toe gaat dan in andere kerkgebouwen. Er is bijvoorbeeld in heel de Kerk geen collectezak! Er zijn geen collectes om ons te herinneren aan onze verplichting om de Here en de armen te geven van het onze. Het is niet de aard van Christus' Kerk om de mensen half te dwingen het goede te doen. We moeten het goede zelf doen. We moeten onszelf dan maar dwingen om te geven van het ontvangene.

Dat heeft een gevaar, zegt men, meent men te zien. Het gevaar is, dat mensen menen, dat het allemaal niet hoeft. Wie dwingt u om naar de Kerk te gaan als de ouderlingen avondmaalsvergadering houden, in de naam van Christus? „Dus“ hoeft je niet naar een avondmaalsvergadering. „Dus“ kun je wegblijven. Niemand schopt je erheen! Niemand stuurt je een dwangbevel als de tienden maar ten dele betaald zijn! Er is iemand die zegt een groot getuigenis van het Evangelie te bezitten en die we nauwelijks zien. Zijn redenering is: Ik weet het toch wel. Hij zegt dat hij dat tegenover God kan verantwoorden.

Mijn vader placht te zeggen: iets niet doen is ook een daad. Genoemde broeder die het wel even goed zal praten bij God heeft dingen niet gedaan. Hij zal er de ze-

geningen niet voor ontvangen. Hij zal — en dat beseft hij wel — reukenschap af moeten leggen dat hij het gebod om „naarstig“ naar de samenkomsten te komen in de wind van Gods Geest heeft geslagen.

Wie voor het eerst bij de mormonen belandt kijkt als regel goed rond of er ook maar iets onvertoegens gebeurt. Als u niet meer weet hoe het moet, uw buurman let op u en zegt maar al te vlot: „Had jij dat nou van die schijnheilige der laatste dagen verwacht?“ De niet-leden weten vaak nog beter dan wij hoe we ons gedragen moeten, wat op onze weg ligt.

Wij hebben de vrije wil om het goede te doen of te laten, naar de mate van onze vermogens. Een iegelijks talenten worden met rente ter rugverwacht.

De Bijbel leert ons het volgende, in Mattheüs 25:31-46.

„En wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid.

En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.

En Hij zal de schapen tot Zijn rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijn linkerhand.

Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërf dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd.

Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Hee-

rel wanneer hebben wij U hongerig gezien, on gespijzgd, of dorstig, en te drinken gegeven?

En wanneer hebben wij U een vreemdelling gezien, en geherbergd, of naakt en gekleed?

En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: **Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.**

Dan zal Hij zeggen ook tot degenen die ter linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

Ik was een vreemdelling; en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank, en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht.

Dan zullen ook dezen Hem antwoorden, zeggende: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdelling, of naakt, of krank, of in de gevangenis, en hebben U niet gediend?

Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg Ik u: **Voor zoveel gij dit een van de minsten niet gedaan hebt, zo hebt gij het Mij ook niet gedaan.**

En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.“

Het is voor uw eeuwig heil beter dat er geen collectezakken zijn. U kunt echt zelf kiezen in hoeverre u God wilt dienen, en Hij zal daar op letten. Dit is de hoek waaruit de wind waait bij ons. Wij zullen over de uitkomst verbaasd staan en onze vragen stellen: „Here, wanneer?“, hoe we ook hebben gekozen, pas op!
E. H. CHARDON

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	⊃	⊃	†	D	L	P	O	Z	H	
Dordrecht									O			SCHULDERS, Johannes George
Eindhoven			⊃									KASTE, Matheus Johannes de
		↓										BLOK, Paul
		↓										BLOK, Roland
Leiden		↓										SCHAIK, Daniel Timothee van
					†							SMITTENAAR, Gerritje
Maastricht			⊃									ELENBAAS, Henri Louis
			⊃									ELENBAAS-VAN SIDDEREN, Angenita Maria Salomina
Nijmegen			⊃									SENTUKRAMANTANA-BINTI, Ara
Rotterdam										H		VAL, Frederik Hendrik
Zwolle						D						DROGEN, Gerrit Hermanus van
				⊃								DELLEVOET, Gerritje met WESTERMANN, Frank Erik
				⊃								POT, Bauke Jan Willem met ZWAAN, Margrieta Ariaantje v.d.
				⊃								POT, Johannes met KAPPERT, Jentje

De Amsterdamse zuster van Mourik verblijft met haar gezin enige jaren in Willemstad op Curaçao en schrijft aan de Amsterdamse wijkkrant:

Groeten uit Curaçao ...

Vlak aan de noordkust, waar de grond keihard is, vind je ineens de ingang van een grot: Boca Tabla.

Ga je daar naar binnen via gladde, grote keien, dan daal je in een halve cirkel af naar een adembenevend stukje schepping.

Zelf zit je dan als gevangen in een grot waar met werkelijk bulderend geweld de zee binnen komt stormen.

In eerste instantie is het angstaanjagend: Je zit schijnbaar opgesloten en het water komt met alle kracht op je af.

Ben je daar even aan gewend dan kun je alleen nog maar muisstil deze natuuroitbarsting op je in laten werken.

Door de kracht en het geweld van het water ontstaat er heel diep binnen in je – en dat breidt zich over je hele lichaam en geest uit – een meer dan diep ontzag voor de natuur.

Ieder mens zou zo'n plekje moeten kunnen bereiken: een plaats waar hij tot zichzelf kan komen wanneer hij bepaalde emoties moet verwerken.

Dit is zo'n plaats waar je de betrokkenheid van vele dingen leert inzien...

Maar de eeuwigheid van andere.
Maria van Mourik

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

Bagley, David Garth
Koocharem (Utah)

Browning, Robert Joseph
Upland (California)

Butterfield, Cleon Parry
Herriman (Utah)

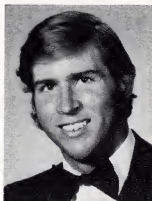
Demke, Jack Edmund
Salt Lake City (Utah)

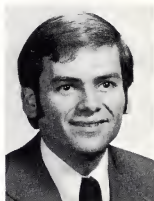
Snell, Wesley Howe
Sterling (Colorado)

Thatcher, Wilford Kent
Salt Lake City (Utah)

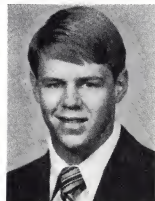
Vrontikis, Timothy Rex
Salt Lake City (Utah)

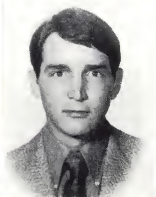
Thomas, Douglas Brent
Ogden (Utah)

**AANGEKOMEN
ZENDELINGEN**

Astle, Craig Dee
Afton, Wyoming
Baldwin, Glade Earl
Salt Lake City, Utah
Brady, Luther Wells
Rigby, Idaho
Hille, John
Salt Lake City, Utah

Nelson, Gregory Stanley
Orem, Utah
Newton, Rendell Bruce
Bicknell, Utah
Owens, Allan John
Delta, Utah
Sorensen, Lane Rex
Gunnison, Utah

Visser, Antonie Albertus
Chatsworth, California
Wendel, Nancy
Bountiful, Utah
Whitaker, Marilyn
Cedar Ridge, California

**VERTROKKEN
ZENDELINGEN**

Lems, Annechien
Salt Lake City, Utah
Steenblik, Legrande
Salt Lake City, Utah

Eddy Bodden op zending

Hier een klein berichtje van Eddy Bodden uit het zendingsveld, beste broeders en zusters. Hoe gaat het met u allen? Ik hoop dat jullie goed actief blijven in het koninkrijk van de Here?

Op het ogenblik ben ik in Manchester, een grote stad, met veel mensen die bereid zijn zich te bekeren en hun intrede te doen in Gods koninkrijk.

Het werk is heerlijk. Vrijdag hebben we een vrouw gedoopt. Ze had tegen ons gezegd: „De vrede straalt van jullie gezichten. Vertel me meer over jullie Jezus. Ik wil dezelfde vrede vinden.“ Op ons zijn de zegeningen uit Alma 57:21-27 van toepassing, want, zegt vers 27: „... zij zijn jong en hun gemoederen zijn onwrikbaar, en zij stellen voortdurend hun vertrouwen in God.“ Dit slaat op iedereen, niet alleen op zendelingen, vind ik. De Here zegent ons buitengewoon. De grootste zegening die Hij mij schenken kan is dat ik mensen het doopfont in zie gaan en een goed begin maken, op weg gaan naar onze hemelse Vader, als zij de geboden onderhouden. Ik ben gelukkig omdat van hun gezichten het geluk afstraalt.

Het is enorm, op zending, en ik zou de jongens willen zeggen: bereid je voor om onze hemelse Vader twee jaar te dienen, uit al je macht en sterkte, L&V 4. Enorm, je komt dicht tot Hem en leert Hem dus beter kennen, een zegening.

Edward C. Bodden

Adres: 31 Harlington Road, Chorlton-Cum-Hardy, Manchester, Lancashire, Engeland.

OPGEBOUWD

Gepakt en gezakt, en vooral met heel veel nieuwe geestelijke bagage nemen deze broeders en zusters in Zwitserland de trein terug, na een fijne tempelweek.

De herdersfluit.

*Eens ging ik langs het lage riet,
Dat ruisen kan en anders niet,
Toen langs mijn pad een herder kwam,
Die één van deze halmen nam,
En die besnoeide en besneed,
En maakte tot zijn dienst gereed.*

*Door dit gekorven rietje, dat
Als dood hij in zijn handen had,
Die stemmeloze stengel, zond
Hij straks de adem van zijn mond,
En als hij blies, zo zong het riet,
En als hij zweeg, verstomde het lied:
De zoete, pas ontwaakte stem
Bestond en leefde slechts door hem.*

*Zo gaf ik gaarne wens en wil,
In 's Heren hand en hield mij stil.
Zo dan, als door een rieten fluit,
Bij zwiingend eigen stemgeluid,
Gods adem door mij henen blies,
Hoe grote winst bij klein verlies!*

Jacqueline van der Waals

Geeft u
aan uw
vrienden . . .
een
abonnement
op De Ster ?

